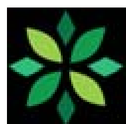
Ieroschimonah Nil Dorobanțu

„Nebun pentru Hristos" și flacără vie a monahismului secolului XX

- Autobiografie duhovnicească -

Editura
Floarea de april
2017

Ieroschimonah Nil Dorobanţu

„Nebun pentru Hristos”

şi flacără vie a monahismului

secolului XX

- Autobiografie duhovnicească -

Editura

Floarea de april

2017

Ediție îngrijită de Preot Ionel Dumitru Adam În seria de recuperări dedicate Părintelui Nil Dorobanţu vor mai apărea: Stil, Cuvinte Cerești 4, Apocalipsa, Tâlcuiri la Moliftelnic, Apologetica 3, Logica, Ştiinţa, Estetica, Femeia, Fumatul.

Puteţi comanda cartea, trimite noi mărturii şi documente despre ieroschimonahul Nil pe adresa: nildorobantu@yahoo.com

0745-960.076 sau **0748-684.322**

www.nildorobantu.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României NIL DOROBANŢU, ieroschimonah

„Nebun pentru Hristos" şi flacără vie a monahismului secolului XX / Ieroschimonah Nil Dorobanţu. - Ed. reviz.. -

Bacău : Floarea de april, 2017

ISBN 978-606-94339-9-7

28

 Tel.: **0745-960.076 // 0748-684.322**

e-mail: **nildorobantu@yahoo.com**

floareadeapril@yahoo.com

Motto

Motto

„O, cât plângem noi ca să mai vedem măcar turlele și curțile Casei Dumnezeului celui viu! Dar n-auzim decât clopotele de jale și de lacrimi line, de dangăt lugubru nostalgic. Cât de iubite îmi sunt icoanele și candelabrele, sfeșnicele și catapetesmele, potirele și crucile, absida și proscomidiarul, cărțile și canoanele, psaltirea și chivotul, antimisul și discul, cădelnița și smirna! Sufletul mi-e înecat în plâns de dorul Sfintei Biserici! Zac printre tâlhari și păgâni, afumat de tutun și între îmbălăturile bețivilor, între șerpi, vipere, lupi și spini.

Lăsați-mă să sărut măcar pragul Casei Tatălui ceresc! Lăsați-mă să mai predic și să mai citesc măcar o pericopă din amvon, că nu pentru mândrie o fac, dar mi-e dor! Nu pot să înfrâng dorul și suspinul adânc, că inima mea și carnea mea strigă după Carnea și Sângele lui Hristos! Se arată azi în Sionul tainic al prigoanei, ne ascultă ruga și ne privește, lăsându-Se privit întru slavă. Noi suntem alungați și locuim în corturile celor nelegiuiți, în timp ce voi v-ați așezat ca urâciunea pustiirii la locul cel sfânt. Ce frumoasă

e candela Ta, Doamne, a altarelor din catacombe! Eu sunt ca un simbol pentru vremea ce va să fie, avangarda de sacrificiu, iar voi veți veni de silă.”

Ieroschimonah Nil Dorobanţu (1920-1977)

,,Felicitări pentru cercetări/

Că legi fir cu fir/

Să ajungi la părintele Nil/

Să dezlegi lanțul/

Să slobozești pe Dorobanțul/

Să scoți din uitare/

Pe cel care/

În timp de teroare/

A fost făclie aprinsă/

De vânturi nestinsă/

Cu glasul tăios/

Cu suflet milos/

Iubit de Hristos”

\+ ***Arhiepiscop Ioachim***

Cuvânt înainte

Cuvânt înainte

Martirul sau mărturisitorul îmbracă haina frumoasă

a Ortodoxiei. Ea are partea ei puternică și partea ei luminoasă. Ca și Liturghia, este jertfă și răscumpărare, tanatologie și înviere. Viața noastră este o succesiune de morți și de învieri. Murim mereu și renaștem, ori ne recreăm mereu în această viață. Dacă cobori în viața duhovnicească nu te mai poți defini; dacă urci, atunci te poți defini în contextul persoanei sau în contextul de comuniune al persoanelor al cărui Cap este Hristos. Nu toate mărturisirile duc la Înviere, pentru că sunt anumite mărturisiri și suferințe care nu duc la Dumnezeu.

Degeaba mori pentru o cauză pur umană, care nu are o legătură cu spiritualitatea; degeaba faci un lucru, dacă

nu îl faci în contextul asemănării cu Dumnezeu, dacă nu ai conștiința că Hristos locuiește și lucrează prin tine.

Orice flacără interioară care nu transfigurează ființa în întregime e doar un foc care fumegă. Numai sfântul devine un *„rug aprins”* .

Un astfel de om *„flacără”* a fost și ieroschimonahul Nil Dorobanțu. Ar putea fi catalogat drept un

„rug” care a ars *„din interior”* , printre alte candele ale monahismului ortodox. Catalogat de mulți ca *„nebun întru Hristos”* , am putea afirma că el a fost doar un nebun al iubirii crucificatoare a lui Hristos. Scrierea

de față, înmănunchere a scrierilor sale autobiografice și teologice, datorând mult și diverselor documente menționate în bibliografie, este de fapt o muncă de ordonare, traducere și rescriere și mai puțin o lucrare originală. În această lume amnezică, este bine să facem anamneză, aducând în actualitate chipul unui mare apologet și profund teolog, o adevărată icoană a Sfinților Părinți, mărturisitor al credinței și mucenic al prigoanei comuniste, ce a trezit din amorțire, provocându-i un adevărat *„șoc duhovnicesc”* , întreaga Ortodoxie românească.

Biserica Ortodoxă Română a cunoscut, în perioada comunistă, pe de o parte o prigoană explicită din partea autorităților statului îndreptată împotriva monahismului, iar pe de altă parte dezvoltarea implicită a unei trăiri monahale adesea subversivă. Cazul părintelui Nil Dorobanțu ne arată această tensiune între prigoană și chemarea la sfințenie, într-un context nu ușor de înțeles pentru noi. Cititorul va regăsi tabloul unei realități care tulbură încă - sub alte forme - societatea și viața bisericească, dar, după vinovata amnezie care ne-a fost impusă și în care ne-am complăcut, a venit vremea mai bună a neuitării, iar Biserica Ortodoxă Română trebuie să restaureze memoria unor martiri nu numai declarativ, ci și practic.

Poate fi un asemenea slujitor o paradigmă de curaj și slujire în Hristos? Oare este *„mai mult”* sau *„mai puțin”*

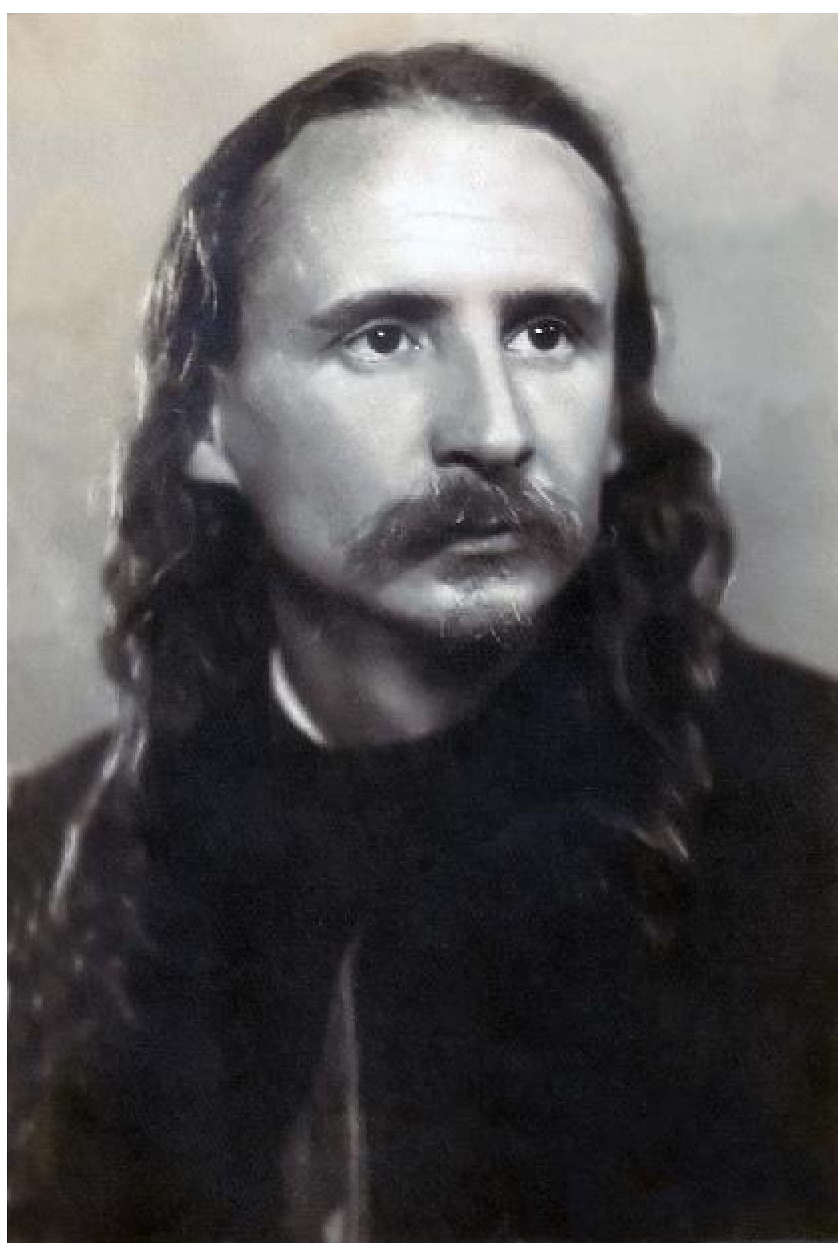
ortodox modul lui de a se raporta la slujirea în Hristos?

Cuvânt înainte

Și dacă Dumnezeu nu-l ascunde, de ce să-l tot ascundem noi? Dacă Dumnezeu nu s-a poticnit de el, de ce ne tot poticnim noi? Recunoscându-l, vom fi întăriți de Dumnezeu; nerecunoscându-l, vom fi pedepsiți, pentru că oricum Dumnezeu îl dezgroapă. Orice cititor sincer va putea simți, în măsura sincerității credinței sale, dacă

și în ce măsură este sincer propovăduitorul credinței din rândurile ce urmează. Mulțumiri tuturor celor care au contribuit, într-un fel sau altul, la realizarea acestei cărți.

Pr. Ionel D. Adam

Autobiografie duhovnicească

La naștere, Ana, a avut semn; că m-am născut în câmp și n-am avut pe pământ loc să îmi plec capul.

Când mama mă ducea la munca pământească de mic, mă ridicam, rezemat de copaci, porumbi, ierburi, flori, spre cerul de lumină. Mă duceam cu oile pe poiană

și cântam pe deal din muzicuță, plângeam și repetam între turmele de oi ecfonise, glas din biserică și din liturghia străbună. Simțeam că va fi ceva cu mine, îmi plăcea la denii și la nopți de Înviere. În *„pițărăi”* , cu steaua și sorcova, cu sania și la scăldat, după fragi, mure și nuci, prin livezi și printre flori, zburdam urmărind zborul ciocârliei, ciripitul privighetorii, susurul izvoarelor, zumzetul albinelor și freamătul codrilor, care mă înălțau spre sublimul festiv de valori sacre. La paisprezece ani am avut prima teofanie în extaz. Am văzut lumină mare, foc, soare înfricoșat, pogorându-se rostolit din ceruri peste mine. Mă simțeam singur pe Terra, parcă furat de cerurile înalte, ascuns și topit în lumina aceea înfricoșată. S-a mai întâmplat de două

ori în casa strămoșilor mei din valea Plopului. M-au dus la freuditul Vlad neurolog, care a zis că e schizofrenie, dromomanie, act comițial etc. Când trebuia să fiu carne de tun în 1942, la 9-10 mai, după defilarea și primirea gradului de sublocotenent de vânători de munte, am avut descoperire să fug în munți, în sihăstrie, după ani de premeditare logică. Așa m-a condus Dumnezeu pe

mine, de am scăpat de moarte și de iad, ca să mă aleagă

în slujba Sa.

În 1943, am avut revelație telepatică și concurs de împrejurări ca să dau examen de admitere la Facultatea de Teologie și am fost cazat la Internatul Teologic de la Mănăstirea Radu Vodă. În anul II de studii, am avut revelație să aleg la patrologie tema *„Teoria Logosului întrupat în viața duhovnicească”* și așa L-am cunoscut pe Hristos, Logos divin, Care avea să îmi vorbească mai târziu. Tot atunci am avut revelație să

studiez Literele, Filosofia și Dreptul, pe care le-am pus în slujba lui Hristos; cunoscând înțelepciunea lumii, am căutat sofia divină. În anul 1946, în anul IV de studii, am avut revelația și chemarea, prin gura lui Ioil profetul, să intru ca frate în Mănăstirea Radu Vodă din Bucuresti, odată

cu înscrierea în noul an universitar. Am locuit într-o cameră igrasioasă, unde mă spovedea Gala Galaction, care m-a predat părintelui Benedict Ghiuș. Am locuit în turlă apoi. La Florii, monahul Damian a avut vedenie în timpul călugăriei mele, m-a văzut ridicat de la pământ cu o jumătate de metru în lumină. La a Doua Înviere, de Sfintele Paști, am avut revelație harismatică didascalică

la predica *„Rămâi cu noi, Doamne!”* . Patriarhul Nicodim și mitropolitul Efrem au simțit puterea și îngerelul din amvonul Cernicăi.

Tot timpul îl petreceam în Biserica Sfintei Treimi, scriind lucrări de seminarii, licențe, ori studiind cursuri.

La miezul nopții mă duceam tainic cu cheia episcopului Antim Nica în biserică. Stăteam în extaz la fiecare epicleză euharistică, plângeam la toate cântările Sfintei

Liturghii. Predicam la bisericile: Bucur, Sfântul Ilie, Sfântul Nicolae, la cele două Magdalene; în Dobrogea, la casa paraclis a lui Flavian Alexe, Dropol Constantin, Vasile Dicu; la mănăstirile Pasărea, Cocoș, Saon, Celic-Dere etc. La fel la Școala de Cântăreți. De la Niculițel, unde predicam, m-au luat credincioșii la Sionul ceresc.

În 1948 am fost la Vladimirești și am cunoscut toată

puterea teofanică a Veronicăi și a lui Silviu Iovan, actualul preot Ioan. Am simțit Raiul pe pământ și chemarea mea. Avusesem ocazia să cunosc lucrarea lui Dumnezeu prin Petru, dar nu m-am dus la Maglavit la treisprezece ani. Însă din relatarea Olgăi Elena am simțit fiorul tainei divine. La douăzeci și opt de ani am fost atât de entuziasmat, încât am cerut să îmi împlinesc timpul canonic de preoție în mistica Veronicăi. După

o săptămână, în 1948, Ioan Iovan striga către călătorul străin și înlăcrimat: *„Să crezi cu tot dinadinsul în vedeniile de la Vladimirești!”* . Eu căutam adevărul și nu m-am îndoit vreo clipă. Dar mă gândeam că, de or fi rătăciri, Domnul nu mă va lăsa să îmi pierd sufletul. În orice caz, satan nu face mănăstiri. Cu episcopul Antim Nica, cu exarhul și cu protopopul, mereu mă duceam oficial la locul sfânt și sfințitor. Predicam în tot orașul roșu, de la o margine la alta, liturghiseam zilnic la Biserica Sfântului Ilie, care, după plecarea mea, a ars în întregime împreună cu uriașul diacon Inocențiu.

Mă duceam mereu să mă rog în paraclisul episcopiei.

Aveam toată arhiva de cruci și icoane vechi în chilia mea, prinsesem rugăciunea inimii, dar nu aveam vedenii. În schimb, aveam un neastâmpăr de a merge,

din cetate în cetate, să predic. Am fost trimis cu protoiereul Galaților la sfeștanie și sfințirea lacului, care nu s-a mai făcut nici azi. Cu această ocazie predica Veronica: *„Eu sunt un netrebnic vas, ales de Dumnezeu, prin care lucrează Hristos!”* . Mistica învățată mă atrăgea spre practică, dar Hristos lucra nevăzut cu mine. Am fost trimis o săptămână la mănăstirea Sihastru, unde era stareț Glicherie Lovin.

Aici avusese Veronica prima răpire, pe vârful muntelui, cu trup cu tot. Mie încă nu mi se deschise mintea să înțeleg, dar, până la teofanie, dădeam năvală la Taina Sfintei Euharistii. Hristos m-a dus pe ambele locuri ale minunilor și lucrărilor Sale, ca să pătrundă în mine viitoarea lucrare, pe care El o știa.

Că despre mine vorbise prin Veronica în 1954: *„Un vas ales va predica trei ani”* . Într-adevăr, până în 1950 am predicat ca începere. Dar din 1950 până în 1954 am predicat apocaliptic și înlăcrimat. La Sihastru am simțit ca un curent înfrigurat, electric, fiorul teofaniei și m-am îmbolnăvit de friguri. Am fost exilat la Mușunoaiele, la starețul Evghenie Hulea. Am predicat la Trotușanu, la stareța Magdalena Petrovici și Teofil Talpan. Și acolo am simțit fiorul tainic al proniei divine.

La Mușunoaiele, păzind oile, cădeam în răpire în mijlocul munților, codrilor și florilor. Predicam la Înjumătățirea praznicului înlăcrimat. La Popeni-Blidari a venit ploaie, în urma rugăciunii ce am înălțat-o cu nevrednicie. Încoronam pe Hristos răstignit cu flori, la vechiul altar din bătrâna biserică. Înălțam cruci și mă închinam la tot pasul. Pogoram mintea în inimă și aplicam ruga respirației. Aceasta am învățat-o în anii

de studenție de la Arsenie Boca și de la Irina Zlatea, la Sâmbăta de Sus, unde tot o săptămână am fost în pelerinaj. Acolo, la peștera din munți, de lângă cabană, am avut, singur, primele lacrimi zguduitoare, care L-au lăsat pe Hristos să mă pătrundă. Arsenie era văzător cu duhul, îmi zicea *„ortacul”* . M-a chemat la el din mijlocul a sute de oameni. Avusese descoperire despre mine în martie 1945, în Săptămâna a doua din Postul Păresimilor. Mâncând pâinea cea binecuvântată de Arsenie, am simțit dorul mănăstirii; și, privindu-l, am simțit un curent mistic ce m-a transformat. Mă simt de atunci, de multe ori, ca transportat deasupra întregului glob pământesc, la picioarele Domnului Hristos. De la Mușunoaiele, am fost hirotonit ieromonah la Floresti-Huruiești, raionul Tecuci, după ce în prealabil fusesem hirotonit ierodiacon la Zaclău-Tulcea, unde poporul spusese că m-a văzut aureolat.

La Florești a vrut norodul să mă oprească paroh, ascultând ectenia și cuvântul: *„Am văzut și noi adevărat ales de Dumnezeu, nu de om!”* - ziceau noroadele. Dar eu mă simțeam tot mai nemernic și păcătos, ca și în vizită

canonică în Deltă, la Sulina și Sfântul Gheorghe, cu episcopul Antim. Am fost trimis în sfârșit în Tarnița pustie, unde am simțit singurătatea goală și sărăcia în fața lui Dumnezeu. Acolo, Tinca și Ilinca au văzut pe Dumnezeu și pe Maica Domnului la stupi și la troiță.

Dormeam sub icoana praznicarului și a iconostasului, în clopotniță. Predicam ore întregi, desculț, cu crucea în mână, cu capul gol, încins cu o funie, prin sate și orașe. Prima cercetare în Suraia și apoi cea din Focșani

m-au călit în drumul calvarului spre Hristos. Citeam și cântam cu molifteInicul în mână închis, ca la Craiova cu acatistierul, când am stat în temnița ateilor. Am defilat de la Biserica Domnească până la protoieria lui Strechie cu Sfântul Chivot crucial și cu icoana în brațe, am mustrat clerul decadent. Am predicat în Vitănești, Găgești, Mândrești, Vânători, Petrești, Odobești, Jariștea, Buluc. Apoi, în surghiun la Ciolanu, am predicat la Bărăști-Scărișoara, comuna Cislău și în orașul Buzău, despre ceasurile Patimilor în Postul Mare, înainte

de judecarea de la episcopia ighemonă. Episcopul s-a dovedit împotriva Euharistiei, teofaniei și muceniciei.

La Episcopia Romanului exilat, am predicat savurant *(după expresia lui Ioil, care m-a chemat în monahism)*, simțind izvorul lacrimilor începând și bolta mișcându-se. La Tarcău, am avut harisma predicii de s-a adunat tot muntele Bicaz. La Secu trimis, am predicat; apoi la Văratec în misiune patriarhală, unde se pregăteau primele vedenii. Am avut predici de nopți întregi în județul Neamț, în fiecare noapte, ca la Înviere, de plângeau pereții, dar inima Văratecului tot împietrită și iernatică a rămas. Acolo am mărturisit în ceartă canonică

pe Mitrodora, viitoarea Veronică. Pe Constantina și pe Filofteea le-am dus în pustia Coroiului, la Valentina și Ileana, dar nu au fost la înălțime. Au avut vedenii cu satan, nu cu Hristos. Stareței, Margareta Ocolescu, i-am proorocit, ca și lui Glicherie, Evghenie, Isaac, Macarie, Ioanichie, Teofil, Teofan, Ghedeon, ceea ce li s-a și întâmplat. Am predicat apoi la Sihla, Sihăstria, Durău.

La Măgura Ocnei m-a văzut Alexandrina, viitoarea

Veronică, în contemplație ca un ales. La Bogdana-Rădeana am pus mereu cruci și predicam, dezlegam și cuminecam învățând și monahii tineri.

La Cluj, în Malinovsky 18, am slujit mereu în catedrala de patruzeci și cinci de metri, ca și în cea din Timișoara de șaizeci și trei de metri. La Râmeți, în biserica din 1203 de sub pământ, la izvorul de sub Sfânta Masă și la moaștele Sfântului Ghelasie, am simțit revelația, adulmecând miros de bună mireasmă. Am predicat în Pleașa, în prigoană, noaptea cu norodul, deși în curtea bisericii era școală internat. La Nicula, în predică, am fost condus de Hristos, că pe unde am fost s-a lucrat în urmă zid și suflet. La Șecălaia, Nicula, Gherla, Cluj, Coasta, Sic, am slujit și am sfințit altarele catolice, i-am adus pe protestanți, reformați, catolici, la Ortodoxie, prin mirungere. Maria a avut descoperire despre mine, iar Gamaliel Crețu a avut vedenie cu ridicarea turlelor Niculei până la ceruri. La moartea Minervei lui Ambrozie Jecan am avut extaz în iarnă

târzie. La Oradea, la Vașcău, Izbuc, am văzut minunea apelor vindecatoare și icoana făcătoare de minuni ca cea de la Nicula-Cluj *(azi în Biserica de lângă Facultatea Babeș)* plângătoare, curgând lacrimi. Locuri teofanice minunate. De altfel și azi, în Baia Mare, a ieșit Însuși Hristos și Maica Domnului din biserică, în teofania și vedenia a o sută de oameni, în timpul Sfintei Liturghii.

În trei locuri plânge Maica Domnului: la Vladimirești, Nicula și cine știe dacă nu în Vlaherna prigoanei nestabile. La Sihăstria am mustrat pe împuterniciți, pe fariseii Daniil și Ioil. Am apărat Învierea lui Hristos

și m-au scos din slujba Sfintei Liturghii, îmbrăcat în veșminte, cei de la Securitatea din Neamț. Am dat cu aghiasmă și am uns cu ulei de la Sfântul Maslu pe atei și au fugit cu diavoli cu tot. În pustie, la Nimfodora, am stat o noapte si am predicat la Agapia din deal și Văratec *(am slujit în paraclisul Sfântului Nicolae)*.

În Curtea de Argeș, la moaștele Sfintei Filotheea, am predicat în catedrală, dar m-a oprit din predică episcopul Iosif Gafton. Atunci am

simțit harisma iubirii și iertării dinspre Cruce, când i-am spus: *„Dumnezeu să te ierte!*

Iartă-l, Doamne!” . La Turnu, Sărăcinești, Frăsinei, Dintr-un Lemn, Iezer, Cozia, am slujit și am plâns, mergând pe jos, prin munți și intemperii, în rugă interioară. La Arnota am simțit vedenia lui Matei Basarab scăpat de Dumnezeu din gheara turcilor. La Bistrița am avut extaz și contemplație la moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul, ca în peșteră. La Ostrovul Călimănești, Horezu, Tismana, Crasna, Lainici, Polovragi, Cernica, Pasărea, Căldărușani, Antim, Rarău, Slatina, Robaia, Buciumeni, Sihastru, Oancea, Ciorogârla, Rătești, Poiana Mărului, Icoana, Iconița, Pocrov, Vovidenia, Neamț, Războieni, Țibucani, Brazi, Sfântul Ioan, Grași, Cetățuia, Grăjdeni, Bujoreni, Giurgeni, Bisericani, Almaș, Horaița, Horăicioara, am avut contemplații, slujbă și predică. Am adus tineret în mănăstiri. I-am trimis la seminar, la facultate, la școli de cântăreți. În satul Vameș am avut extaz și predică. La Metocul Bălan, Cracăul Negru, Bodești, Grumăzești, Bălțătești, Valea-Seacă, Filioara, Oglinzi, Humulești, Petricani, Pogoanele, Dumbravele, Gârcina, Tg-Neamț, am avut

cuvânt predicatorial. Apoi exilat la Bogăltin, Cornereva, Globarău, Teregova, am avut contemplații. Am făcut Sfeștanie și Sfântul Maslu la fiecare casă, exorcisme și ierurgii. Reîntors în Episcopia Romanului, la Nechit, am schivnicit pe împreună-lucrătorul Veronicăi, pe care l-au luat sub mantie Melania și Filofteea. Am efectuat toate dezlegările din molifelnic peste Oastea Domnului. Am slujit în Borlești-Zărnești. Am dat de pomană tot grâul și untdelemnul, sute de kilograme, la țăranii săraci din Nechit sat și din Borlești. Am fost bătut și alungat.

Apoi, din Sionul ceresc în Văratec, am avut descoperire în 9 iulie 1955 în chilia biserică a Filofteei, Mariei, Nimfodorei și Teodorei. I-a apărut schimonahiei Veronica Acojocăriței, în vedenie, însăși Veronica Barbu Gurău în mantie, plângând și rugându-se. La fiecare Sfântă Liturghie vedea la proscomidie adormiți întinzând mâinile din iad și cerând ajutor; pe alții scoși până la jumătate, ori de tot din flăcări, mulțumind.

Vedea scris prin aer cu litere de aur. În răpiri, în stare de trezvie, a văzut iadul cu focul gheenei, diavolii, vaietul, simțea chiar arsura și înecul întunericului veșnic; vedea cetele sfinților și îngeri, care o conduceau cum să

lucreze și pe unde să meargă. Mergea la casele maicilor și predica spre slava lui Dumnezeu, răspundea la orice întrebări, după cum vedea scris în aer. Vedea de pe ușa Filofteei ieșind îngeri și fulgi albi de nea și drum lung de cruci, mii de flori albe și roșii. Și scria că vor porni de aici Cuvinte cerești și vor veni suflete la Hristos, va fi dezlegare de păcate cu pocăința tâlharului și belșug

euharistic. De Adormirea Maicii Domnului, m-a văzut în locul mitropolitului Sebastian Rusan și pe fruntea mea, îmbrăcat arhiereu, scris: *„Ilie este!”* cu litere de aur, iar pe mitra lui Sebastian scria: *„Și acesta este ales al meu și slujitor!”* . S-a dus în fața lui și i-a spus vedenia. El a binecuvântat-o și i-a zis să nu se rătăcească precum Veronica Gurău (sic?). Atunci mi-am dat sema de râvna din copilul de paisprezece ani, de apariția soarelui și a luminii, de scârba de lume și păcat, de mă simțeam străin de lumea aceasta, de lepădarea de sine, misionarism, neacomodare, Sarepta Văratecului, descoperiri, taine

mari. Dacă până azi nu mi s-a arătat pentru smerenie, de azi mi s-a arătat pentru mai mare râvnă. Dacă nu am știut și am tot păcătuit, apoi de azi trebuie să mă

ridic la înălțimea Sfântului Ilie. Sfinte Proorocule Ilie, ajută-mi! Am chemat la mărturisit și la Euharistie pe monahiile indicate de Hristos: Teodora, Valentina, Anatolia etc. Am trimis Sfinte la Tarnița pentru Rada, Maria, Drina și Eugenia, care a fost aleasă în harul Sfântului Ilie. L-am ascuns în coșul sobei pe Hristos, Care plângea în teofanie, zicând: *„Voi pe Mine, al vostru Mire, aici Mă lăsați!”* . Monahiilor, venite la spovedit, le-am dat Sfintele în culioane. Iarăși mi-a vorbit Hristos:

„Iată Eu țin pământul pe mâini, dar Mă smeresc și stau și în culionul vostru. Să Mă purtați pe frunte, cum Mă poartă

clerul la vohoduri, să vă deschideți mintea!” . Zamfira, Nimfodora și Filofteea au rămas făcând metanii în biserica din catacombele Vlahernei, la ora 8, în ziua de 9 septembrie 1955. Doi îngeri mergeau înainte cu icoana Maicii Domnului pe care am lăsat-o la marginea

pădurii. Fariseii pândeau plecarea mea, ce se anunțase în sobor.

În fiecare zi am săvârșit Sfânta Liturghie afară de două zile: una în pustie, sub o ploaie torențială; alta în ziua arestării pe 3 ianuarie 1956. În rest am făcut Sfânta Liturghie zilnic, în boală și prigoană, lipsuri și zăvoare, bătaie și zăbrele. M-am rugat pentru toată

lumea, pentru vii și adormiți, am crezut în Dumnezeu și în lucrarea ce se făcea cu mine, am ascultat orbește de glasul lui Hristos. La porunca Cuvântului teofanic al lui Dumnezeu, am plecat, ca Avraam din Ur, spre propovăduirea Evangheliei lui Hristos, cu întreaga Biserică în spinare. S-a dovedit că Hristos nu are nevoie nici de ziduri, nici de nestemate, nici de tipic, ci de iubire, iertare, împărtășire și faptă bună. În temnița rece am slujit Sfânta Liturghie zilnic, fără nimic, decât cu o coajă

de pâine neagră, dar Hristos a albit păcatele tuturor prin acele liturghii, după cum ne-a descoperit. Dacă Biserica triumfătoare aduce beneficii întregului cosmos, apoi și prigonita Biserică a Vlahernei, prin noi, se roagă pentru scoaterea din iad, prin lacrimi, dezlegare, împărtășire.

Dacă Sionul cel nou a avut loc pe Gurgueta, apoi Biserica Vlahernei nu are loc unde să-și plece capul.

De aceea am plecat eu în predica cea mare, liturghisind zilnic pe locul indicat de Hristos în teofanie. Erau locuri curate, piscuri de munte, la izvoare, între flori, în iesle, în grajduri, în poduri, sub ploaie, în zăpadă, sub furtuni și soare, în susur, freamăt, zumzet, ciripit, având pururea coruri de îngeri și teofania drept control că era primită

jertfa. După o Sfântă Liturghie am fost răpit, ca Avacum

și Filip, și mutat în altă parte, scurtând din drum spre ceruri. În unele locuri, unde slujeam, aveam vedenii cu eroi, luptători și ostași. În alte locuri fuseseră siluiri, schingiuiri și crime. Într-un sfert de an în predică și în alt sfert de an în temnița rece, am predicat, am dezlegat, am convertit, am stors lacrimi, am botezat, am miruns, am tuns în

monahism, conform teofaniilor și sub directa îndrumare a Preasfintei Treimi, a Maicii Domnului și a tuturor sfinților.

Ce minuni nu am simțit, n-am văzut, n-am auzit și n-am trăit? Că la fiecare pas, gând, cuvânt și lucrare activă, eram condus de mâna lui Dumnezeu și acoperit de omoforul Maicii Domnului. E aproape de necrezut, dar pentru mine e mai de crezut așa, decât rare vedenii.

Dumnezeu poate fi pipăit, văzut, auzit și experimentat mistic. Doar pe aceasta se bazează și ruga neîncetată, interioară, duhovnicească, Euharistia zilnică și ajutorul penetrabil al lui Hristos către tot cosmosul, în același timp învingând legea penetrabilitații. Taina teofaniei este așa de înaltă, încât nimeni parcă nu se așteaptă la vedenii atât de dese. Omul păcătos se simte deranjat de păcatele lui, dacă Îl știe pe Dumnezeu prezent și real la fiecare pas. Chiar clerul și monahismul, creștinii cei mai credinciosi, sunt obișnuiți să Îl știe pe Hristos în Biserică, în cele șapte Laude și ierurgii, icoane, veșminte, vase etc. Sunt obișnuiți să se roage lui Hristos cu porția, cu tipicul, cu lingurița, cu rația. ÎL cheamă când vor ei, la ordin, ca pe *„Deus ex machina”* . Să îi lase să-și vadă de ale lor, să urmeze voia, datinile, obiceiurile, cu gânduri, cuvinte și fapte omenesti. Iată vrerea omului. Dar,

tocmai azi, când este negată orice teofanie divină, Însuși Dumnezeu Se revelează. Noi dormim, dar Hristos și prin somn ne dă vise sacre, revelatorii. Dumnezeu tot timpul e prezent și lucrează dumnezeiește. De altfel, însăși prerogativa divină e ubiquitatea, de aceea cea mai reală, prezentă, adevărată și experimentală, știință, în cadrele temporalo-spațiale, este teofania, teologia. Iată, foarte simplu, explicarea adevăratei realități teologice condusă direct de Hristos. Vom reveni asupra acestor desiderate, din cauză că omul este prea obișnuit cu monolitul logicii echivalente a solidelor, a spațiului temporalului scindat și limitat. Hristos e veșnic, Se arată

săracilor, orfanilor și analfabeților.

După ce am am condus monahismul spre liman, după ce am chemat tot tineretul de ambele sexe în mănăstiri și pe toată lumea la biserică, după ce am predicat din sat în sat și din cetate în cetate, după ce am întors pe sectanți la Ortodoxie și am fost stareț, director de studii la școli monahale, servitor gradul III, pedagog, profesor la școala de cântăreți, duhovnic, porcar, păstor, predicator, a venit vremea să plec în predica cea mare.

Mi s-a descoperit să cânt *„Hristos a înviat”* de trei ori în sărbători, la panihidă, în loc de *„Veșnica pomenire”* și de două ori *„Hristos a înviat”* și o dată *„Veșnica pomenire”*

în celelalte zile, să pomenesc pe toți cei vii și adormiți de la Abel până în ziua de azi. Mi s-a descoperit să

împărtășesc pe cei pe care mi-i indica Hristos că se luminau, aveau înger, porumbel sau lumânare în inimă, în minte și în suflet. De altfel, românii fiind neam ales, și lui Ioan i s-a descoperit să dezlege și să-i

cuminece pe toți românii, oricât de păcătoși ar fi. Mi s-a descoperit să dau Euharistia fecioarelor prigonite care nu au păstor și fiecărui creștin curățat și spovedit, să le poarte la sân, să le țină la icoană acasă, pentru vremuri de bejenie și prigoană. Mi-a revelat Hristos să predic pentru aducerea religiei în școli, în armată, precum și a Sfintelor Icoane și Cruci în penitenciare, spitale. Am trimis epistolă de

documentare apologetică Prezidiului și Sfântului Sinod, patriarhului și celorlalți episcopi.

În toate se spune despre cei trei sfinti eshatologici și în special despre Sfântul Ilie: *„Din înălțime vine Ilie/ Și sfârșitul o să fie. Harul pe care l-a adus/ Din cerul cel de sus/*

O să-l verse peste voi/ În euharistice ploi. Pe Ilie cel vestit/

Voi acum nu l-ați primit/ Eu la neamuri îl trimit. Lumea întreagă strigă tare: «Unde este Ilie, care a izgonit pe diavolul din voi?». Dar Hristos l-a trimis/ Unde-i focul mai aprins/

Spre a fi stins. L-a răpit în al optulea cer și Raiul a văzut de treizeci și unu de ori, dar voi v-ați lepădat de frică. Eu când voi veni/ Pe norii cerurilor voi sosi. Să nu mai fie gunoaie/

Nici canoane greoaie/ Ce de diavoli sunt legate cu păcate. Pe cine am alungat Eu, de-ar avea orice păcat? Dar, în lumea asta mare, este multă înșelare! Că voi, clerici năimiți/ Când canonisiți și mărturisiți/ Așteptați numai arginți/ Iar Legea Mea nu o pliniți. La toți le găsiți vreo vină/ Dar la Mine când or să vină? Lumea mâine se sfârșește/ Pe voi, cine vă

mai mântuiește? De aceea l-am trimis/ Pe Ilie din înălțime/

Calea să o netezească/ Lumea să se mântuiască. Dar voi ați zis/ Că nu sunteți vrednici de cuminecat/ Ci de păcat! Voi, clerici, de Dumnezeu v-ați lepădat! Nu vreți, a auzi? Că Ilie pe pământ mult nu va sta! Dar cât va sta/ Va adăpa pe toți

Autobiografie duhovnicească

cu Euharistia Mea. Băgați de seamă ce faceți! Că glasul, ce se vorbește/ Și vă grăiește/ Chiar din ceruri glăsuiește. Eu sunt Logosul și Cuvântul întrupat/ Iar azi vorbesc arătat!

Iar voi/ Oricât de mari ați fi/ Tot la Mine veți veni/ Și ca mâine veți putrezi. Că Ilie cel trimis/ De Mine este ales.

Numele Meu să-l poarte/ Contra voastră, a celor cu carte.

Ca pe Mine să Mă ridice/ Și legile voastre să le strice” .

Prima misiune, a tânărului de treizeci de ani de ani, am împlinit-o cu trei ani înainte, în cea mai ateistă

regiune, singura colectivizată, în Dobrogea. Din ziua de Paști 1947 și din decembrie 1947 până în 1954, la prima depistare grea de treizeci și opt de zile, am predicat în toată România și în toate mănăstirile. Iar din 16

februarie 1955, dar mai ales din 9 iulie 1955, am primit o a doua misiune în care sunt încă angrenat. Misiunea Sfântului Ilie, cu duhul și puterea lui Ilie, este cea mai înfricoșată și cutremurătoare, pentru că Însuși Hristos vorbeste Logos divin. E suferință mare, dar sunt și bucurii mari, nesfârșite. Hristos mă conduce în cele mai mici amănunte, printre lupi, vipere și spini, nevătămat.

Taina aceasta este mare și greu de priceput, de aceea se vor lepăda mulți, însă Dumnezeu lucrează cu mână

tare și cu braț înalt. Plecând în misiune și în predica cea mare, am făcut Sfânta Liturghie în munții Ciungi, sub acoperământul brazilor și rugilor în care Hristos S-a revelat lui Moise. Porumbei și îngeri cu Sfinte Cruci mergeau cu mine. O săptămână nu m-am hrănit decât cu Sfintele Taine și veneau ciobani sau călători care se împărtășeau de cuvânt. În trei săptămâni, de predică, pustnicie și slujbă, am învățat să propovăduiesc fiarelor,

codrilor, păsărilor, florilor, plantelor, norilor, cerului și îngerilor, care mă asistau la fiecare slujbă. La epicleza euharistică Se pogora Sfântul

Duh în chip de porumbel, Maica Domnului mă acoperea cu Sfântul Omofor și cerurile se pogorau peste pământul și viermele Iacov, care eram eu. Când am terminat cele douăzeci de prescuri, am făcut în păraie, între stânci, prescuri din făina ce o aveam și le coceam pe tavă cu pecete. Cele două kilograme de vin le înmulțeam cu apă. Tămâia era rășina, aveam lumânari de ceară si trei Sfinte Antimise, Sfinte Vase, veșminte, Sfântul și Marele Mir, Sfânta Cruce, busuioc, aghiasmă mare. Scriam zilnic vedeniile și răpirile, ce au rămas în dosar la arhiva Iașului, mii de pagini. Sub ploi torențiale, în toamna codrilor, sub căderea frunzelor, mă hrăneam cu ciuperci, cu zmeură, mure, urzici și afine. Mi-era foame groaznică după trei săptămâni. Am găsit un măr mâncat și o pară pe o piatră, dar Hristos mi-a dat miros euharistic și m-am săturat, apoi am purces mai departe spre noi orizonturi.

Ce taine mari mi s-au deschis, în susur, freamăt, zumzet, ciripit zglobiu, când se amestecau cerurile cu pământul prin munții Neamțului și ai Hanganului, spre patria cerească! Ce clipe sacre, cu toată Biserica Ortodoxă prigonită în spinare! Timpul plin de Dumnezeu, ba chiar și spațiul întreg, a fost, când S-a întrupat Dumnezeul Cel netrupesc, între noi, cei trupești. Atunci, tot cosmosul, regn mineral, floră, faună, om, cele patru stihii - aer, foc, apă, pământ- s-au umplut de plinătatea Divinității. Pe toate le umple Hristos, Cela

ce e necuprins. Chiar și îngerii, care au fost creați după

chipul spiritual al lui Hristos, s-au umplut de iubire și milă

față de omul cel trupesc. Dacă în urma magnetismului, curentului electric și electronic, cutremure, fulgere, soare, sobă caldă, rămâne urmă și plinătate, cu atât mai mult după Întruparea Logosului divin. Iată plinătatea *(*ο

πας λόγος,*)*, la început și la sfârșit. Atunci totul era plin de prezența Lui *(*προσειμή του Θεού*)*, prin Dumnezeirea întrupată, iar acum, la sfârșit, din tot cerul, din nou se toarnă Duhul lui Dumnezeu și al sfinților pentru toți sfintii și mucenicii de la sfârșit. Dar în intervalul acesta, în mijloc, în iota *„i”* , pare că-i lasă pe fiecare în libertate, ca să scrie istoria cum vor; Trupul și Sângele Său în mijlocul lumii în Sfânta Biserică și teofania cu tainele sunt între noi. Dar a intrat o necredință, o îndoială, o vanitate, în toată lumea, de aceea este necesară teofania și revelația, pe care o descoperă Dumnezeu în prigoană

și dureri. Fiind întregul cosmos plin de pleroma divină, sfinții sufereau mucenicie, încât de dragoste nici nu mai simțeau durerea, că toată suferința o lua Hristos. Asta pentru cei ce se uneau cu El întru totul și nu mai trăiau ei, ci Hristos întru ei. Dar ce vanitoși, plini de ei înșiși, nu mai primesc plinirea lui Hristos. Misticul tace *(μιέω*

- μιώ) în fața Cuvântului lui Dumnezeu, Care grăiește.

Misticul urmează totul după Hristos, conform Sfintei Scripturi, Tradiții si Cuvântului ceresc. Hristos vine acolo unde este dragoste; unde este respectat și adorat Trupul și Sângele Lui; unde I se predică cuvântul; unde

se blesteamă păcatul, fărădelegea, ura și dușmănia. Iată

mistica.

Hristos nu vrea să știe de cei ce nu vor să știe de numele Său. Că nu mai este astăzi dragoste, supunere, smerenie, blândețe etc. Mistica este exclusă astăzi, fiecare se mândrește și se încăpățânează, nu vrea să

asculte Cuvântul ceresc, de aceea mult pierd toți în fața lui Hristos. Simplă e Scriptura și mistica, toată

teologia și dogma, încât cei mai mari mistici sunt cei analfabeți. Ateii, vrând să alfabetizeze omenirea, vâră

mândria în om; și nici măcar nu-i dă Scriptura în mână, ci cărți ateiste. Însă fiecare s-a ridicat, folosind cuvinte înalte, făcând știință chiar despre Dumnezeu, ca ereticii gnostici. Hristos este pretutindenea, știința despre El este ca să-L știi. Și aceasta nu e numai mistica, ci și viața veșnică. Hristos ne lasă în necazurile noastre, dacă

nu-L ascultăm. Treizeci și trei de ani a vorbit tuturor cu slobozenie, ca să nu moară nimeni din cauza glasului Său, dar de la Înălțare până la sfârșit nu mai vorbește glasul, ci Cuvântul. Grăirea lui Hristos către noi, tăcerea noastră, ascultarea și urmarea este mistica. Astăzi Hristos vorbește tuturor Logos divin. Știința despre El este ca să Îl știi. Când este exclusă mistica, dintre disciplinele omenesti, Hristos vorbește mistic tuturor pe față. Prin Întruparea lui Hristos au primit o trezvie mistică și animalele și întregul cosmos, o însimțire, o empatie, simpatie estetică. Hristos poate da daruri chiar prin acte mai habitudinale, spre ridicarea la o stare superioară mistică. Se cere omului însă unirea cu Hristos, după curățire și iluminare. Fără mistică și

teofanii, vedenii sau descoperiri, ierarhia e vicleană în înțelepciune, în fariseism și în vanitate. Orice om poate fi mistic, căci Hristos este Fiul Omului. Crucea este cel mai important control mistic. Ar trebui la fiecare Sfântă

Taină să se vadă Sfântul Duh în chip de porumbel.

Răpirea cu trup, a lui Filip, Pavel, Avacum, a fost o stare mistică; îngerii i-au răpit. Iubirea, împărtășirea, hotărârea de a nu mai greși, desăvârșirea, sfințenia, ruga, sunt poruncile Noului Testament mistice. Misticism este numai gândul lui Hristos și nu din mintea omului.

Fără Hristos nu poate să fie ierarhie, că și arhiereii se închină tot lui Hristos. Nu frica dă misticismul, ci iubirea, teama e *„delirium tremens”* . Starea mistică este o arvună a nemuririi, hrana misticului este din vedenia teofanică, din frumusețea sacră divină. Iată estetica sacrului *(*καλός - γηρός*)*.

Astăzi s-a luat harul de pe pământ, că e lumea spurcată. În temnițe e crimă și ateism, nu poate fi stare mistică. Mistica și adevărul se află în Sfânta Scriptură, în ea nu e răutate sau minciună. Mistica cea mai mare este în rănile lui Hristos, în Înviere și în teofaniile divine. Ne este foarte greu să înțelegem, martirajul și experimentul mistic, fără practica ascetică. De aceea oamenii neagă

pe Hristos și viețile sfinților. Hristos lucrează direct, aduce har și armonie, Se descoperă astăzi mai mult ca oricând, căci, ca și atunci, la Întrupare, nu e nici așteptat, nici iubit, nici crezut de nimeni. De aceea turma mică, doi-trei adunați în numele lui Hristos, lucrează cu putere. E zvonul Răsăritului divin. Vine Hristos, se simte. Se cutremură inimile noastre nesimțite. Hristos

ne dă legea și harul în inimi de carne, nu pe table de piatră. Lucrează direct în miezul nopții nopții cosmice haotice, aduce har și armonie. Învie, Doamne, pogoară-

Te în inimile noastre! Simțim durerea și ispita din plin!

Hristos ne duce în brațe, ca pe oaia cea pierdută, ne învie ca pe Lazăr

a patra zi din morți. Astăzi nu mai este vorba de extaz lung și de contemplații, rare semne și minuni, ci de vedenii la fiecare pas. E nevoie de conducere directă

divină, că noi nu putem să ne mai întâlnim cu Hristos pe calea ascezei înspre mistică. Nici măcar ca Pavel nu avem pregătirea științifico-religioasă, ci suntem cu totul în mâna lui Hristos, Care lucrează prin noi ca prin niște instrumente. Mistica, lui Petru gângavul și a orfanei Veronicăi etc, își are explicația numai în mila lui Hristos și a Maicii Sale. Cu totul predați lui Hristos, în prigoană, vom putea și noi să-L vedem.

Ajuns în casa preotului cuvios, am început Sfânta Liturghie în foișorul de sus, unde fuseseră crime și oameni sinuciși de vremuri. Hristos alegea locul slujbei totdeauna, prin teofanie. Acolo mi s-a revelat sminteala tuturor ucenicilor, păcatele, vânzările, eshatologia etc.

Proorociile să nu le defăimați, ce este bun țineți. E

vremea vremii profeților și a revelației. Mai este puțină

vreme, cinci-cincizeci ani, sfârșitul bate la ușă. Nu vă

mai faceți atâtea rânduri de haine, case, nu mai adunați averi, lepădati pecețile satanei, țineți curățenie, postiți, privegheați, tânguiți-vă, că vine mânia lui Dumnezeu peste voi. Și într-adevăr, peste aceste sate se prăvălesc zăgazurile mâniei lui Hristos, ca peste Sodoma și Gomora, înmormântându-le sub marea moartă a

apelor pedepsei divine. Controlul mistic e vădit în casa parohilor, în biserici, în timpul Sfintei Liturghii, în timpul Sfântului Maslu și a ierurgiilor, cu Sfânta Cruce, cu exorcismele contra demonilor, cu predica, cu Sfânta Scriptură și Sfânta Traditie, cu toată Biserica în spinare.

Nu se putea introduce vreo eroare sau vreo înșelare, decât prin om. Prin revelație mi s-a descoperit eroarea patriarhilor de sub latura irodianilor saduchei. Paturile lor sunt spurcate prin fiara desfrânării. Fiindcă sunt și cu lumea și cu Hristos, asta înseamnă răsdesfrânare.

Mucenicia tuturor iubitorilor de Dumnezeu în cetatea albă a mărturisirii, prin zdrobirea oaselor, pieptului, membrelor, prin chinuri. Dar scurtă este viața aceasta și va veni mântuirea și izbăvirea grabnică. Ce contează o suferință pentru puțină vreme, față de slava ce va să vie?

Misiunea predicii celei mari este sublimă. Am văzut cum lumea însetată priveghea nopți întregi și stătea cu capul gol sub fulgii de zăpadă, în genunchi, în apă, în ger groaznic, pentru a se mărturisi și a gusta să vadă

ce dulce este Dumnezeu. Simplitatea mistică a lumii creștine de la țară te copleșește. Ea nu poate fi înșelată

atât de ușor de secte, de profeți mincinoși sau de atei, ci numai cei pervertiți, cointeresați sau răuvoitori, necredincioși apostați și înșelați, lupi îmbrăcați în piei de oaie. Toate sectele din Ardeal și din alte sute de sate s-au întors în sânul Ortodoxiei, prin revelația și predica vie în saci și în prigoană. Oficialitatea clericală și laică se dovedeste apostată și nu va putea întoarce pe nimeni la Hristos, doar cei simpli și credincioși sunt ascultați. Ca dovadă, iată că Veronica și Ioan adună mii de oameni

pentru Hristos, dar saducheii atei adună și ei pentru lut și pentru putere. Pe mine nu mă văzuseră mulți, dar se încredeau și se pocăiau, înainte de a ajunge în satul, casa sau viața lor.

La antihristica judecată, preotul Gheorghe spunea că nu m-a văzut, auzit sau cunoscut, că mă vede prima dată. Dar, de aceeași haină fiind, totuși n-a avut milă

ca poporul și m-a acuzat pe nedrept. Eram în haină de batjocură, plin de sânge pe cap, înfrigurat și prohibit, flămând și înlăcrimat, rupt și zdrențos, trădat și urât, în batjocurile cazone și neopăgâne lutoase. Fratele preot nu avea milă, de cel care poate trebuia să se întoarcă

între baionete și zăbrele, în lanțuri și obezi grele. Parcă

nu putea să facă minuni Dumnezeu cu mine, cu Ioan, Veronica, cu toți ce erau în beciurile Securității sau în temnițe? Dar este veacul de pe urmă, când suntem lăsați în puterile umane. Cum a făcut minuni Petru?

La Maglavit s-au vindecat trupuri, la Sionul cel nou suflete, iar în Vlaherna Învierii nestabile înviază oricine duhovnicește. Mistica creștină, a maselor populare ortodoxe, este educată prin cele trei mari revelații pe care le-a experimentat. Eu am pornit în predica cea mare, ca o arvună a viitoarei predici în libertate, după

ce colindasem singuratic și pribeag toate cetățile lui Dumnezeu. Dacă în cea mai grea prigoană din anii durerii, când și Ioan și Veronica zăceau în depistări grele, s-a putut efectua predica, dar când va veni timpul liber?

Predica cea mare nu a fost întreruptă din 1947 și nu va fi până la suflarea cea de pe urmă și la mucenicia dorită.

Ea s-a manifestat sub toate formele. Întâi liberă; apoi

prigonită de clerul apostat; apoi de frații cei mincinoși izgonită; apoi întreruptă aparent de neopăgâni, pentru că am predicat și la arestați și la înrăiții deținuți ahtiați; după gratii, în instanțe, am tot dezlegat și mărturisit; am predicat arhiereilor și fariseilor și în cetățile lui Hristos, din nou, pe față; apoi în cărți de predică pentru fiecare cetate în parte; predicarea Patimilor Domnului și demascarea neopăgânilor saduchei etc.

Dar ruga necontenită? Dar jertfa neîntreruptă? Dar lacrima pentru toți cei vii și adormiți, de la Abel până

în ziua de azi? Dar predicarea celor șapte bice și îngeri, cu misiunea lor în toate laturile și sectoarele vieții și vârstei? Dar cuminecarea incognito a tuturor celor din jur? Se predica la întuneric și la ureche, pentru ca să se audă de pe acoperișuri și de pe ulițe. De altfel am fost educat întâi în pustie, unde predicam la floră, faună și regn mineral. Și ele cu întreaga natură așteaptă

mântuirea, odată cu omul. Slujba *„în tot locul stăpânirii Sale”* se poate face. Hristos este pretutindeni, Biserica Îi predică cuvântul, tainele Îi continuă lucrarea divină.

Dați afară din biserici și mănăstiri, cu Sfântul Antimis și elemente euharistice, se poate efectua slujba lui Hristos în saci și în lacrimi. Nu s-a întrerupt în fond și de fapt predica cea mare, după cum Hristos, fiind prezent pretutindeni, n-a întrerupt pronia, deși nu Se vede și nu Se aude, constatat statistic sau experimentat de către toți. În cea mai sigură, singură, cea mai reală și adevărată

și prigonită Biserică, continuăm predica, slujba, tainele, teofania, lucrul în via și în ogorul Dumnezeului celui viu și veșnic. În mistică, vorbesc mai întâi de experiența

mea proprie, pentru că în orice știință, metodologică, practică, reală trebuie explicat experimental, văzut, simțit, auzit, analizat, sintetizat și cronologizat totul.

Dacă Hristos până azi a vorbit în parte aleșilor, apoi azi, prin alți aleși,

ca prin vii televiziuni, grăiește și Se arată lumii prin Logos divin și prin teofanii clare, vii, lucrătoare. Înainte, putea oricine să se îndoiască de mistica practică și considerau cazuri morbide pe cei ce încercau să facă mistică. Însă astăzi prin Cuvânt ceresc, nu se mai poate nega Dumnezeirea, cum nu se poate nega lemnului și cărbunelui cu lămpi *„radio”* , că

vorbește *„radio-emisiunea”* . Dacă e crezută minciuna, de ce negați adevărul? Dacă îi dăm crezare cărbunelui și lemnului mort, cum nu vom crede Cuvântul ceresc prin om viu? Pe când toată știința tratează despre mort, Hristos lucrează pe viu în mod real și clar, adevărat.

Oricine poate contesta mistica în acest veac apostat, destinul fiecărui mistic este la balamuc sau la escroci.

Însă nu pot să tac, căci am auzit pe Hristos vorbind cuvânt românesc, prin glas omenesc, cu putere, minune și semn dumnezeiesc.

Eu am auzit pe Dumnezeu!

Cuvântul Lui Hristos răsună în cosmos cu putere tainică, calitativă, spărgând toată crusta cazuistică

relativă, mecanică, oarbă și deterministă. S-a întrupat Hristos pe pământ, plinătatea Logosului divin. În aer, în foc, în apă, pe pământ, în cele patru stihii S-a pogorât

„quinta aesentia” cu putere și cuvânt viu și lucrător. În

Autobiografie duhovnicească

sărmana noastră lume deșartă și seacă, S-a întrupat plinătatea *(πλήρωμα)* Logosului divin. Printre brazi și flori, printre păsări și izvoare, printre ploi și zăpezi, printre nori și căldură, prin mijlocul a mii de primejdii era Hristos cu mine, ca și azi și ca și totdeauna. Hristos în mijlocul nostru! În cetatea albă trebuia să predic în sac, ceea ce s-a și întâmplat. Că potopul deluvian, care s-a abătut peste cetățile unde am predicat, a venit și cuvântul s-a și împlinit. Lemnele pentru construirea bisericii Vlahernei le-am văzut și acolo s-au realizat. Au venit din șapte țări să mă vadă în chilie, în sac și cetină.

Când pogoram spre cetăți, Logosul îmi vorbea despre propovedanii pe cale. Le spuneam, ca Iona cetății Ninive: *„O, de ai ști tu, cetate adormită, vremea cercetării tale! O, dacă ar fi treji stejarii, ca să se închine Dumnezeului celui viu, Ce vine blând pe mânz de asină cu toată Biserica, euharistic și teofanic!”* . Dar custodiile păzesc crâșma satanei; pândesc să-L lege pe Dumnezeu din nou în Ghetsimani-ul rugăciunii. Am trecut apele cele mari ca pe uscat, ce nu îmi puteau stinge focul cel mare al iubirii de Hristos. Patru luni de predică prigonită, printre creștini și printre sectanți, printre atei și ighemoni, fiare și scorpii apocaliptice. Erau îngeri și flori, dar și cruci însângerate, spini, ghimpi, piroane și sulițe grele. Hristos mi-a profețit că, pe 16-18 mai, voi fi iar în predică. Si am fost mai înainte, în 5 mai, din mănăstire în mănăstire, spre slava lui Dumnezeu. De toate trei părțile am predicat, în jurul celor ce au avut urechi să audă.

M-am stabilit în părțile de răsărit, așteptând Răsăritul cel de sus. Pe drum, spre predica cea mare, eram

prigonit, încât și câinii fugeau de mine, ca de Simeon cel nebun. Iar eu eram nebun pentru Hristos. Că cine s-ar fi încumetat, în crugul iernii, să pornească, cu toată

Biserica în spinare, spre a-L predica și apăra pe Hristos?

În șuri, în păduri, în grajduri, prin beciuri, în pivnițe, în fân și în cetină, în noroi și pe gheață, pe acoperișuri și pe ulițele cetății, noaptea și ziua, predicam pe Hristos.

Celebram Sfânta Liturghie zilnică și împărtășeam pe toți cei ce se spovedeau prin pocăința tâlharului. În toate predicile, prin răpiri, revelații și inspirații, Hristos îmi vorbea de pocăința tâlharului, care este primită

azi mai mult ca oricând. De aceea se dă dezlegarea tâlharului și împărtășirea chiar de pe Cruce, amestecată

cu sudoare, cu lacrimi și cu noroi, între călăi, tâlhari, farisei și caiale. Se lasă astăzi Hristos slujit în catacombe, în temnițe, între zăbrele, în crăpăturile pământului.

Cuvintele tâlharului: *„Pomenește-mă și pe mine, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta"* , au răspuns direct de la Domnul: *„Adevărat, îți spun ție, astăzi vei fi cu Mine in Rai"* . De aceea ele au ajuns așa de prețioase astăzi, cu adevărat sunt cheia ușilor Raiului. Noi, tâlharii cei de pe urmă, care ne zbatem cu Hristos pe Cruce, credem în El, iar voi, ucenicii Lui, vă lepădați din nou. Petru din nou s-a lepădat; Iuda din nou a vândut; Natanael din nou întreabă dacă din Nazaret poate să iasă ceva bun; Toma vrea să pună iar mâna în coastă; iar ceilalți au fugit de frică. În Casa Sa au rămas falși ucenici, simoniaci și nicolaiți.

Pe Acest Hristos lepădat de toți, Îl apărăm; pe Acest torturat Îl iubim; pe Acest Străin Îl purtăm la sânul

Autobiografie duhovnicească

nostru; pe Acest Răstignit Îl dăm la toți spre împărtășit; pogorându-L de pe Sfânta Cruce, scoțându-I piroanele și cuiele; Îl punem în giulgiu nou, în inimile noastre împilate, ca să învie printre strejarii simțurilor, la miezul nopții păcatului; pe Acest pironit, între făcătorii de rele, noi Îl predicăm ca Cel mai bun; Îl recunoaștem nevinovat pe Cel acuzat și înjurat de toti; Îl numim Dumnezeu și Stăpân pe Cel alungat de stăpânirile lumii acesteia deșarte; ne rugăm Aceluia, Care Se roagă

la ușa inimii noastre: *„Iată Eu stau la ușă și bat... Nu aveți ceva de mâncare?... Mi-e sete!”* ; Îl rugăm să ne primească, în împărăția Sa, pe Cel ce astăzi nu este primit în nici o împărăție. Iată de ce ne punem viața în joc pentru Hristos, pentru că știm precis că El este Dumnezeu.

Îl auzim vorbind, Îl simțim, Îl gustăm, Îl iubim cu frenezie. Amin! Vino, Doamne, Iisuse! Dacă toți cu care am pornit în predica cea mare m-au trădat, ca Filet, Imeneu, Dimas și Alexandru căldărarul, pe Pavel, totusi am pornit cu fruntea sus spre școală, cazarmă, instituții, în predica vie. Consider că am fost singur și nu mai numesc pe trădători. Hristos îmi revela la cine să merg, să liturghisesc. Zece Cuvinte cerești am avut, dintre care unul către ighemonii atei, pentru care am fost judecat cu asprime. S-a împlinit Cuvântul ceresc că de Stalin nu se va mai auzi nimic. Și, într-adevăr, a pierit pomenirea lui cu sunet. Făceam Sfânta Liturghie zilnic. La predică vedeam lumină sau întuneric, porumbel sau păcat, iubire sau ură, la fiecare creștin. De aceea nu terminam cuvântul propovăduitor, până nu pierea satan din toți. Cuvântul fugărea pe diavol, că era

Cuvânt ceresc în trezvie, în picioare, cu început și sfârșit bine determinat. Se transformau toți sub ochii mei. Îi mărturiseam apoi individual, îi dezlegam, le făceam exorcismele și blestemele contra diavolului, Sfântul Maslu, îi stropeam cu aghiasmă. Nu rămânea nici unul cu diavoli sau cu întuneric, toți se cuminecau.

Când eram prigonit din cele trei Biserici audiene (com. Hangu, jud. Neamț), slujeam în mijlocul bungetului pădurii și codrilor seculari, cu Biserica Vlahernei în spinare. Sub fulgi de zăpadă, pe cetina rece, pe gheață, pe lemne, sub brazi gigantici și ridicam osanale spre cerurile ce le vedeam deschise. E azi o troiță, la Pârâul Trăznetului, pe muntele

Muncel, unde venea lume din cincizeci de sate, de la miez de noapte până la miez de zi. Veneau fiarele codrilor, uitând firea lor crudă, ascultând Cuvântul ceresc. Azi nu mai sunt oameni, doar animalele necuvântătoare îmi ascultă

cuvântul vorbit de Dumnezeu, viu și lucrător. Că voi, oamenii, ați pus mâinile pe mine și m-ați dat în judecată

spre moarte. Nu aveți milă sau iubire. Cel puțin fiarele ne ucid ca să ne mănânce, dar voi ucideți și chinuiți fără

milă pe sfinți. Iar pe Hristos Îl răstigniți a doua oară, fără

să vă gândiți la Judecată, dar Hristos e în veci biruitor.

Predica convertea suflete și ridica ca Iona în Ninive, că, pe locurile unde am fost primit, nu va veni potopul.

Satele nu se vor scufunda toate sub apă. Însă locurile, unde nu am avut loc să îmi plec capul, Buhalnița și Hangu, vor zăcea sub apă. Se vor scufunda, de nu se vor pocăi. Stiliștii vechi calendariști, iuliani, s-au întors la Ortodoxie, ca și toti sectanții. Ateii și învățații

au crezut în Hristos, păcătoșii s-au pocăit, doi orbi au văzut, două moarte au înviat, epileptici, slăbănogi, muți, ciungi, surzi s-au tămăduit și cuvântul lui Hristos lucra cu putere. Din casă în casă, în fiecare noapte, sfințeam toate familiile creștine. Oamenii ziceau că le-a venit Vladimireștii în casă. Hristos îmi indica pe cine să chem la slujbă în taina miezonopticii. Oamenii din case erau vestiți din așternut, ca păstorii Betleemului, să vină la liturghia cea mai prigonită pentru pocăința tâlharului. Mi-a descoperit Domnul cum trebuia lucrat cu Biserica în spinare, de la casă la casă, condus de îngeri. Veneau năimiți și răi, vânzători și păcătoși etc, dar se converteau și se pocăiau, lăsau fumatul, înjurăturile, beția, curvia, furtul. Le dădeam Sfinte în săculețe de hârtie, că Hristos vrea să stea îmbrăcat în sac pentru noi. În fiecare casă se încingeau cuptoarele și se făceau prescuri, cât roata plugului, pentru Euharistie.

Vinul curgea gârlă. Se cuminecau atât de mulți, încât consumam câte o damingeană la fiecare slujbă, căci chema Hristos tot satul când se termina catehizarea. În altă cetate, din nou începea predica și dezlegarea. Apoi, odată cu seara, dispăream din ochii lor. Cu Biserica în spinare, mergeam condus de îngerii lui Hristos la altă

casă, pe altă uliță, până se termina tot satul cu casele credincioase Domnului. Apoi făceam o slujbă generală

în munte, în codru, în holde, în grădini, în imaș, unde îmi indica Hristos.

Oamenii erau vrednici de primit pe Hristos în ieslea lor. Dacă era prigoană pe o parte a satului, fugeam în altă parte. Dacă era persecuție prea grea, mă

ascundeam câteva zile la un creștin de nădejde și mă

odihneam puțin. Dar și acolo chema Hristos pe vecini, pe neamurile lor, dornici de predică spre mântuire.

Astupam geamurile și liturghiseam în taină pentru aceștia. Dacă mă vindea cineva, Hristos îmi dădea de veste și fugeam în pustie, mă

ascundeam în vreo șură, în grajd, în poduri, în iesle, în moară. Treceau ighemonii pe lângă mine și nu mă vedeau. Îi stropeam de sub acoperiș cu aghiasmă și credeau că îi plouă în plin gerul iernii. Când terminam satele, îi chemam pe un munte, la o adunare generală a altor sate, vestită mai din vreme cu câteva zile, așteptându-i pe toți pe muntele indicat. Acolo veneau ighemonii, tâlharii, năimiții, ateii, înarmați după mine, ca să mă prindă. Însă le era frică de o revoluție și nu îndrăzneau să mă lege. Nu aveam decât crucea în mână, pe Hristos în gură și în minte, în inimă

și în suflete, rugându-ne pentru dușmani, ca Sfântul Arhidiacon Ștefan. Slujba ținea șaisprezece-douăzeci și patru de ore, cum s-a consemnat statistic și în tribunal.

În tot acest timp, nu au putut să îmi facă nimic, veneau mii de creștini la slujbă în aer liber. Plângeau și codrii și păgânii la predică și Cuvânt ceresc. Ighemonii s-au îmbrăcat femeiește, s-au machiat, însă, pe dedesubt, erau înarmați până în dinți. La un moment dat nu m-am mai dus la slujbă, i-am lăsat pe creștini și pe ighemoni să stea față în față, ca oștile pe câmpul de luptă. Erau oameni, dar ce mentalități diferite?! Unii erau sortiti Raiului, alții iadului celui veșnic; unii mucenici și sfinți, alții cainiți și antihriști. Creștinii i-au cunoscut pe atei si pe ighemoni și le-au dat pe față vicleșugurile. Dar

ce folos? Că venise vremea ca toți să mă părăsească în mijlocul lucrării.

Hristos e în veci cu mine și eu continui lucrarea lui Dumnezeu, colaborator cu Hristos, împreună lucrător cu Dumnezeu *(συνεργός του Θεού)*. M-am retras într-un grajd, unde a venit toată casa omului la slujbă.

Hristos mi-a spus să stau jos în iesle, dar eu nu am ascultat și m-am urcat în fân. De aceea m-a descoperit creștinul, că a luat tot fânul. Hristos m-a apărat, că i-am convertit omului toată casa. Toți mă căutau. Unii să se convertească, alții să mă ucidă. În teofanie și vedenie, L-am văzut pe Domnul cum Se roagă Părintelui ceresc pentru mine: *„Părinte, Tată, atât mai am care se roagă, Mă slăvește și Mă predică!”* . Era atât de frig în fân și îmi înghețase vinul, însă la epicleză se dezgheța și se transforma în Sângele Domnului cald, viu și lucrător, care îmi dădea putere în mijlocul prigoanei. După ce terminam de catehizat satul, am plecat într-altul, fără

să anunț pe nimeni. Creștinii, înlăcrimați și dornici de mântuire, plecau după mine și tot aflau unde merg. În al doilea sat începeam același program, cu variantele locale și circumstanțele respective. Dacă creștinii nu mergeau la Biserică, venea la ei Biserica și Hristos. Iată

că taina este mare și înfricoșată. Mi-era frig în miez de iarnă, urcam munții pe cărări necunoscute, prin zăpadă

până la genunchi, pentru căutarea oilor pierdute. Dar, cât timp mergeam, mi-era cald de asudam, iar când mă odihneam, înghețam de frig. Era un dor nespus de mântuire și de împărtășire. Creatura era în căutarea Creatorului. De-a dreapta și de-a stânga mergeau

îngerii lui Dumnezeu, în veșminte cerești, cu crucea în mâini și în veșminte cerești. Era o continuă slujbă în mers. Câte suflete nu ar fi vrut să mă însoțească? Dar Biserica prigonită nu are decât doi sau trei adunați în numele lui Hristos, turma cea mică și prigonită.

La un moment dat nu mai puteam de frig, am văzut pe îngeri și porumbelul Sfântului Duh intrând într-o colibă făcută în formă de corn necioplit. Era o colibă

păstorească la mare depărtare de sat. Am făcut foc, dar mai mult la fum mă încălzeam. Un bătrân a venit să mă

vadă, m-a cunoscut după bagajul și ținuta bisericească.

M-a luat la el acasă, unde se și adunase lumea. Prin ce minune, nu știu. În drum, îngerii s-au abătut la o casă, din marginea satului, unde era un fumător și o familie plină de păcat. Acolo am făcut sfeștanie. La predică, omul a început să plângă cu toată casa lui, nici nu știau ce înseamnă spovedania și cuminecarea. O, secerișul este mult, iar lucrătorii puțini! Cât de bine se simțeau bieții oameni sub epitrahil, că popa nu le intră în casă

decât pentru a lua bani, a chefui sau a-i scoate din casă la moarte. Numai Popa Șapcă, revoluționarul, făcea câte o apă sfințită la săteni, dar cu scop politic materialist și cu zădărâre spre ucidere. Însă eu le vorbeam despre milă

și despre grija sufletului etern, veșnic. În locul slujbelor din secolele primare, au umplut golul cu superstițiile, clăcile, horele și păcatele, etc. Mare rol are Ortodoxia creștină. Când apare Hristos și credința cea dreaptă, fug demonii și se zidesc sufletele curate, renasc a doua oară creștinii. Mântuirea este individuală ca și botezul fiecăruia în parte. Ei trebuiesc îmbisericiți începând din

casa lor în parte. O, când intram cu toata Biserica în casa lor, cum plângeau oamenii și sărutau icoanele și crucea!

În fiecare casă unde slujeam, îi spovedeam pe toți individual, îi împărtășeam și le lăsam, conform teofaniei, pe Hristos euharistic la icoană, liturghiseam pentru vii și pentru adormiți. Mă rugam și pentru dușmani și prigonitori, că mi-a descoperit Hristos că numai un cleric prigonit poate să mijlocească la Dumnezeu pentru prigonitori, cum s-a făcut pentru împăratul Traian. Într-un sat nu puteam adăsta decât puține zile zile, din cauza prigoanei înfiorătoare. Oamenii plângeau amarnic cu lacrimi grele pe urmele Bisericii și cereau Euharistia.

Uneori mă ascundeam, că mă urmăreau toți, primeam doar pe cei pe care mi-i indica Hristos. Mereu la porți bântuiau ighemonii răzvrătiți incognito, deasupra lor se vedea duhul întunericului și le făceam exorcisme.

O Sfântă Liturghie am făcut-o pe întuneric, doar aprindeam tămâia. Dumnezeu însă mi-a revelat tainele, căci Hristos este Lumina lumii. Creștinii, care stăteau la fereastră și plângeau, au văzut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu la fereastra dinspre răsărit, unde erau antimisele. După miezul nopții, spre zori, am plecat, dar casa biserică era înconjurată și de atei și de creștini și de apostați. Totuși am izbutit să fug în munți, ca Lot din Sodoma și Gomora. Acele sate sunt azi sub ape; și biserica lor și țintirimul cu morții lor sunt evacuați în alte meleaguri, unde a fost primit Cuvântul ceresc.

Poate cei morți au auzit Cuvântul, dar cei vii sunt morți de mult. Vreo treizeci de creștini au mers cu mine în vârful muntelui, prin mărăcini, haturi, acolo unde le-

am predicat cuvântul, în fapt de ziuă, până spre prânz.

I-am mărturisit individual și i-am cuminecat. Era 31

decembrie 1955 și obosisem. Îngeri nevăzuți de ochii profanilor mă însoțeau și au zburat la o casă părăsită în vârf de munte. Mai în vale era o colibă *(cabane du berger)*, dar era încuiată, precum este și inima

noastră față de Hristos, Care bate la ușa inimii. M-am dezbrăcat ca să

mă îmbrac în Hristos, mi-am luat în spinare ca melcul Sfânta Biserică și m-am rugat Mântuitorului să îmi îngăduie să mă pogor la casa păstorească, ce se vedea fumegând, că eram ud leoarcă. Acolo m-au recunoscut, le-am sfințit adăpostul și am mâncat pentru ultima oară

liniștit în pustnicie, că de aici vor veni zilele de prigoană, cu pâine amară, din temnițele lugrube. În noaptea vicleimilor, a brezoilor, a văsâlcilor, a superstiției, a datinilor păgâne, pline de întuneric și de duhuri rele, am mers și eu peste ape, obstacole și primejdii, în Buhalnița stilistă. În timp ce satan își ducea iadul in spinare, cu păcatul și cu veselia sărbătorii sălbatice a desfrâului, Hristos mergea pe umerii mei și mă ținea, în același timp cu întregul cosmos, pe palma Sa divină.

O, ce taine înfricoșate! Minciuna merge pe drumul larg, iar Hristos pe calea cea strâmtă și cu chinuri, pe calvar, în iesle și pe Cruce. Nu este primit în temnițele ighemonilor, nici în spitale, cazărmi, școli sau instituții, nici în catacombe, nici în crăpăturile pământului. Sub motivul muncii, alți faraoni atei scormonesc și răscolesc pământul, spurcă totul în cele patru puncte cardinale.

Nu are loc nici în minele adânci, nici în rachetele înalte, căci câinii și fiarele apocaliptice se lăfăiesc, sugând toată

vlaga și materia din Terra cea văduvită. La 1 ianuarie 1956, în Buhalnița, am început, la miezul noptii revelionului, Sfânta Liturghie, predica, mărturisirea și împărtășirea. Brigadierul Amariei Ion, cu familia sa, a pus salonul cel mare la dispoziția tuturor creștinilor și chiar a sectelor, care au dat năvală să se pocăiască cu lacrima tâlharului. Pe trei trei uși intra și ieșea lumea, dar venea mereu alta. În ziua de 2 ianuarie am ținut potirul plin șaisprezece ore. Creștinii au postit până s-a înserat, au plâns și s-au pocăit. Stiliștii iuliani s-au întors, iar pe acela, ce a rămas înțepenit, Vasile, l-am îmbăiat cu aghiasmă multă, l-am dezlegat, l-am uns cu ulei sfințit de la Sfântul Maslu. Cu sila l-am îngenuncheat și i-am pus în cap epitrahilul. El avea epistola apocrifă

a patriarhului Ieremia, pe care mi-a cerut să o citesc norodului. Însă am tâlcuit-o ortodox și toți stiliștii iuliani s-au întors în sânul Ortodoxiei. Fiind martor al acuzării la proces, plângând, m-a apărat și a afirmat că a găsit mângâiere în Ortodoxia creștină, că s-a convertit în urma predicii mele.

Toată Scriptura le-am răsfoit-o în fața lor și am tâlcuit-o. Le-am explicat muncitorilor cum pot munci și în acelasi timp să postească. Le-am spus să mănânce pește decât carne, dar Hristos, prin semn, m-a oprit și mi-a spus că nu este îngăduit. Vor veni vremuri când vor linge și țărâna. În acești ani ai durerilor trebuie pocăință. De altfel voi vedea și eu experimental acest model de înfrânare. Hristos mă avertizase de închisoare în teofanie, dar eu o doream cu frenezie și nu am vrut să sfârșesc slujba și să fug înainte de a veni ighemonii.

Mi-era milă de creștinii pierduți, ca de oile care nu au păstor. Mi-am pus sufletul pentru ei și chiar viața mi-am pus-o în joc. Preotul satului era în vilegiatură la Bucuresti. Preoteasa, învățătoare, a cerut să o primesc.

S-a convertit. I-am explicat cum să pună pe Hristos în școală, în icoană, rugă, cruci, predică, în mod tainic, ca și în alte părți. Hristos a spus: *„Lăsați copiii să vină*

la Mine și nu-i opriți…” , iar ei în curăția lor vor veni singuri. Au venit,

la ultima slujbă, copiii, plângând:

„Părinte, noi vrem pe Doamne, că ni L-au luat din clasă și nu stim unde L-au pus!” . O, cum aș fi vrut să-L duc pe Hristos în școală, în cazărmi, în toate temnițele! Eram gata de martiraj. Trebuia să predic ighemonilor și mai marilor zilei, de care depindea toate ale țării prigonite.

Aveam toată Biserica cu mine și Sfinte Taine cam cât aveau toate mănăstirile și bisericile din România. Iată

că Hristos și toată Biserica au mers singuri, pe spinarea măgarului care eram eu. Au intrat la Balaam, Balac, Egipt, Ierusalim; au mers la cei ce nu vor să știe de Dumnezeu, adevăr, frumos, bine, sfințenie etc. Am luat la mine Sfintele Taine, cu care am împărtășit în timpul celor o sută douăzeci de zile în temnița rece. Hristos mă

avertizase de vreo douăzeci de ori că vin ighemonii, dar eu aveam un curaj nebun și eram gata de jertfă. M-am culcat la cuptor lângă vreo cinci cuptoare de prescuri, pe care urma să le dau creștinilor.

Pe 3 ianuarie, la ora trei noaptea, au venit după

mine. Am fost ridicat, depistat și arestat dintre cei vii, în necunoscut. Chiar și din creștinii care fuseseră la slujbă s-au întors împotriva mea, iar unii, pe care i-am

tămăduit, acum aveau ciomege în mâini, veniți ca după

un tâlhar. Eram într-adevăr un criminal, că omorâsem mulți diavoli cu Sfânta Cruce. Hristos m-a trezit înainte de a veni ighemonii, am avut ocazia să fug iar din mâna lor, dar acum eram decis să merg înainte, să predic să

lase Ortodoxia liberă și să dea drumul lui Hristos din temnițe. Era scris să sufăr pentru Dumnezeul meu.

Eu nu știam ce mă așteaptă și nu știam cât de răi sunt ateii. Hristos, mergând spre calvar, nu s-a așteptat la atâta răutate din partea răstignitorilor. Vroiam să predic în toată țara, în lung și în lat, apoi să mă duc direct la prezidiul comunist, să-i mustru în față, direct, în flagranta lor necredință. Dar nu am mai avut răbdare, văzând cât de împilați sunt sărmanii creștini. Poate și asta a determinat achitarea procesului nedrept. Misiunea mea a fost în mod special pentru clerici și cinul monahal, nu pentru mireni. Dar, înainte de a fi judecat tot clerul și risipit din lumea monahală, în câmpul muncii lui satan, trebuiau să vadă și ighemonii cum arată un cleric adevărat, ales ostaș, al lui Hristos. Călăii au spart ușa, dar nu au îndrăznit să intre în camera cuptorului de foc babilonic, în care eram cu Azaria, Anania, Misail, dar și cu Hristos și Sfânta Biserică Ortodoxă prigonită. Că

azi, cei adevărați clerici sunt în lanțuri și în prigoane, Hristos e cu aleșii Săi între gratii și este răstignit a doua oară, iar în Bisericile oficiale e răstignit și întemnițat în chivotele reci. De aceea preferă Hristos să umble în saci și în cenușă, prin iesle și pe cruci ale calvarelor, dar liber, decât să Se zbată din nou în temnița ighemonilor și în chivotele clericilor simoniaci notorii. Așa se explică

libertatea de dezlegare și de împărtășire dată de Hristos azi. Am stat în fața ușii la intrare, iar călăii, de la distanță, au întins armele în bătaie și niște prăjini lungi enorme, cu cârlige, cuțite ascuțite și cosoare, pe lângă mine.

Pesemne o lumină era peste mine, ori poate frica nu îi lăsa să intre. Eu m-am retras pe cuptor și am luat în brațe Sfintele Taine, pentru că

cine știe când le voi mai vedea sau le voi mai gusta. Au năvălit toți peste mine în cămară, iar alții erau pe afară cu făclii și lanterne. M-au bătut cu pumnii și cu arme grele, până am leșinat peste Sfintele Taine. Am apucat mâna ighemonului care mă

bătea zdravăn si i-am stins lanterna, să nu mai vadă

unde lovește. Dădeau cu picioarele și cu ce apucau în mine, iar eu vroiam să sărut mâna care mă loveste după porunca Domnului, Care zice: *„Iubiți pe vrăjmașii vostri!”* . M-au luat desculț și cu capul descoperit pe zăpada înghețată, în ger nespus, în miezul iernii târzii.

Nu mai îmi simțeam ceafa, îmi dădeau la creierul mic, la gât și la umeri cu paturile și cu fierul armelor. Dar duceam crucea lui Hristos spre noul calvar.

Am început să cânt *„Hristos a înviat”* , dar ighemonii îmi dădeau peste gură. Am privit spre ceruri, Hristos mă părăsise, așa cum și Tatăl ceresc L-a părăsit în cel mai greu moment al apogeului Crucii. Nu mai auzeam Cuvânt ceresc, nu mai aveam vedenii. Pe cer strălucea luna plină, stelele scânteiau înghețate, sângele îmi curgea pe zăpada albă în satul blestemat al Buhalniței. Dar și natura era rece la lacrima mea. Atunci, în disperare, am strigat răgușit: *„Hoții!!!”* . Hoți și furi erau toți, că luau păstorul și ei, lupi în piei de oi, vor paște mai departe.

Autobiografie duhovnicească

Păscutul lor e plin de otravă și de moarte ucigătoare. Că

acele sate vor zăcea sub apă, ca și Sodoma și Gomora sub Marea Moartă. Istoria se repetă. M-au trântit într-un camion de Crucea Roșie, însângerat. Hristos îmi spusese că mă va duce cu camioanele Lui. Erau cruci pe toate geamurile mașinii. Am strigat tare: *„Învie, Doamne, trăznește pe vrăjmașii Tăi!”* . Credeam, cu toată

ființa mea prigonită, că Domnul va face minuni. Dar nu m-a ascultat, ca pe fii tunetului, decât după ce am ajuns, că s-a rupt axa, s-a blocat motorul și nu au mai putut lua și pe alții. Termenul consacrat, de ridicare, într-adevăr, este propice, pentru că în asemenea cazuri te ridici sufletește. Eram dus în același loc unde mai fusesem prigonit cu câțiva ani în urmă. M-au primit la temniță în pumni și în zăvoare grele. Spre ziuă, m-au mutat la altă gheenă, mai urâtă și mai înfricoșată. Eu am sărit singur din camion și îmi făceam cruci la tot pasul, binecuvântând și locul. Un călău mi-a dat un pumn în ochiul drept, de mi-a lăcrimat mereu și mă

durea groaznic. Poate nu trebuia să îmi privesc călăii, ci, printre lacrimi, să privesc, în adâncul inimii, la Hristos.

Mă închinam mereu și-L rugam pe Hristos să

îmi dea cuvânt cu putere multă, să se convertească

ighemonii. S-au adunat în jurul meu și Hristos a vorbit Cuvânt ceresc de s-au cutremurat toți. Dar, împietriți și tare la cerbice, au început să persifleze peiorativ ironic.

Dacă s-au văzut învinși în Cuvânt, au început să dea cu picioarele, cu cizme grele, în mine. M-a durut tot timpul detenției șoldul drept. Eu am căzut în genunchi lângă

un dulap, am început să le zic exorcisme și dezlegări,

îmi continuam predica și slujba în mijlocul păgânilor îngroziți. M-au dus în camera șefului călăilor, care m-a întrebat dacă nu vreau să îl convertesc și pe el. Era papistaș viclean cu *„reservatio mentalis”* . M-au

întrebat ce este Dumnezeu, cum s-a creat cosmosul, sufletul etc.

Le-am răspuns ireproșabil, științific, filosofico-religios, rațional, succint, dar cu flux de detalii clasice, silogistice, convingătoare. Au vrut să îmi dea drumul, numai să îmi fac mutația la ei. Dar eu am cerut să fiu dus la cei mai mari călăi, pentru a le predica pe Hristos și Ortodoxia. Mi-au comunicat că s-a stricat camionul la cuvântul meu și nu se mai poate repara. M-au întrebat ce sunt prescurile și vinul. Le-am spus că este Hristos euharistic și am sărit ca ars de pe scaun. Am luat cu forța Sfântul Agneț din mâna unui călău, care m-a lovit și amenințat. Eu aveam veșmintele toate la mine și, pe rând, în timp ce mă tot întrebau cum le cheamă, m-am îmbrăcat complet. Am luat și rasa peste ele. Ei nu se pricepeau ce fac, însă eu le vroiam în temniță cu mine. Atunci am făcut sfințirea cu epicleză euharistică a resturilor de prescuri și de vin nesfințite și le-am sfințit și căldarea cu apă, stropindu-i.

Unii răcneau, unii mă înjurau, alții mă băteau, dar eu prestam oficiul sfânt în iadul lor. Hristos era cu mine, rănit, schingiuit, iar eu simțeam o bucurie nespusă de a predica. Le ziceam: *„Puneți pe Hristos răstignit proletar deasupra urâciunilor pustiirii! Zidiți altare lui Dumnezeu, Care v-a ridicat din săraci și prigoniți în bogați! Ce aveți cu Hristos? Bateți-mă pe mine, că sunt păcătos și vierme, dar lăsați pe Hristos să domnească în inima, viața și țara noastră!”* .

Autobiografie duhovnicească

M-au dus străjuit în altă temniță, unde mi-au făcut inventarul tuturor lucrurilor. Dar, de unde se așteptau să am arme, au răsărit vreo trei sute de cruci, Sfânta Evanghelie, Sfintele Vase, toată Biserica. Eu mi-am luat Sfintele Antimise, Sfintele Vase, Sfântul și Marele Mir, sub mantie. M-au întins la pământ, ca pe Hristos pe Cruce, mi-au rupt veșmintele ca hienele și mi-au întins toate oasele. Am scăpat gol, am pus mâna pe Sfintele Taine să nu le las, dar vreo douăzeci de călăi au sărit pe mine, m-au maltratat și mi le-au luat. Nu știu de unde aveau atâta putere. Mi s-a însângerat inima când am văzut că taie antimisele, că scot Sfintele Moaște din ele, ca să le analizeze la laboratoarele lor chimice, să vadă

de n-ar fi farmece cu care înșel poporul, de vine în număr așa mare după mine. Deși știam că Hristos Se lasă batjocorit, iar sfinții în moaște se lasă și ei prigoniți, m-am repezit de vreo câteva ori să le iau din ghearele lor. O, Doamne, râvna Casei Tale mă mistuie! M-au întins pe jos iarăși și mă băteau cu picioarele. Aveam la mine teancul de predici, pe care vroiau să le arunce pe foc. Dacă ar fi făcut așa ceva, nu mai sufeream atât. Eu vroiam ca predicile mele să ajungă și în mâna călăilor, să le citească. Au ajuns și s-au inventariat în dosare procedurale citite de toți. Deci misiunea ar fi fost plinită

și numai cu vedeniile, răpirile, extazele, teofaniile etc.

Dar trebuia să meargă și martorul. Am fost mucenic în fiecare zi, cu sânge și fără sânge, până la sfârșitul depistării ateiste. Am îndurat tot gerul cosmosului și al inimilor reci de piatră înghețate, am ținut fruntea sus, n-am scos o vorbă de cârtire, ci aveam un curaj nebunesc. Uneori

IC XC
NI KA

mă cuprindea frica din Ghetsimani. Am vrut să fug la depistare, la cercetări și la anchete, dintre zăvoare. Însă

Hristos mă încuraja în aceste încercări de neînvins și mă luam din nou de misiunea sfântă și dumnezeiască.

În groaznicile clipe de restriște, mi S-a revelat Hristos și m-a condus în cele mai mici amănunte. Mi-a spus că

voi sta între zăbrele patru luni, care mi se vor părea ca o lună și trei zile, că voi avea vise frumoase religioase, că

voi converti mulțime de suflete. Iată mistica conlucrării cu Hristos.

Într-o celulă mică erau soareci, șerpi și murdărie. Ea dădea spre arhiva ighemonilor părăsită. Eu am adormit, zdrobit de bătăi și dureri, după ce am făcut cu creionul pe pereți

și sfințirea din molifelnic la casă nouă și a Bisericii pe scurt; le știam pe de rost. M-am deșteptat în plânsete. Credincioșii auziseră de depistarea mea și intraseră, cu chei și ivăre false, în camera-arhivă

părăsită de lângă celula mea. I-am dezlegat de păcate, printre zăbrele și zăvoare, i-am încurajat, le-am șters durerea și lacrimile, i-am tămăduit și le-am predicat.

Sfintele Taine îmi erau luate și nu aveam nici măcar o coajă de pâine. Îmi era frig, foame de ceruri și sete de mântuire. Ningea. Aș fi vrut să fiu aruncat în mijlocul unei păduri, în libertate, pe zăpadă gol, dar numai să

nu mai zac între ziduri. Nu suportam temnița, încă

din prima zi. M-am rugat Domnului să mă ia la El, că

tare este rea lumea aceasta deșartă. Nu e voie să Îl mai predice cineva pe Hristos. Atâtea suflete au nevoie de mântuire, de dezlegare și cuminecare. Cine mă putea opri pe mine din misiunea mea? Ce bun era Hristos cu

mine! Mi-a trimis oile pierdute, ca să le dezleg eu, cel legat; să le îmbogățesc eu, cel sărac; să le veselesc eu, cel mai îndurerat; să le șterg lacrimile eu, cel înlăcrimat.

Mă gândeam, privind cerul, dacă îl voi mai vedea în libertate. Poate voi muri neștiut de nimeni și aruncat în canale sau la gunoaiele orașului. Da, voi muri! Dar voi ajunge mai repede la Hristos și în patria mea de sus, că

tot nu am unde să îmi plec capul pe pământ. Ighemonii mă amenințau că mă trimit la minele de plumb, ca să

fac toată ziua cruci, să îmi satisfac nebunia crucii.

Un caraul, cartaboiu, custodie, paznic, s-a mărturisit și i-am făcut intrarea în Ortodoxie de la sectanți. Puteam să scap de sub paza lor, mă îmbiau nopțile, zăpezile, eram ca o pasăre în colivie. De aceea, strigam tare: *„Pocăiți-vă, s-a apropiat împărăția cerurilor!”* , ca și la celelalte temnițe, precum și la tribunalul judecății. Cântam tot timpul. Mă chinuiau, dar eu le spuneam că nu pot fără

slujba celor șapte Laude, fără Euharistie, veșminte etc.

Drept răspuns, mi-au luat și haina monahală. În ziua de 3 ianuarie nu am putut face Sfânta Liturghie, de zdrobit ce eram. Dar restul de o sută douăzeci de zile, nu am încetat de a-mi face pravila monahală în cele mai grele circumstanțe atenuante. Prin borta cheii ușii, m-am pomenit cu o iconiță a Maicii Domnului și cu Sfinte Taine într-o batistă. Minune mare de apocalips, mi-au ajuns până la a treia întemnițare. Sfânta iconiță, cu tânguirea Maicii Domnului, i-am dat-o lui Constantin, un frate de celulă, care știa toată Psaltirea pe de rost și Acatistierul, având încă șase ani de pușcărie grea.

Căpitanul Popa de Justiție din Iași, care mă mai prigonise

în trecut la schitul Nechit, a venit să își transporte prăzile la chinuri. A rămas stupefiat și mulțumit când m-a văzut. Dar eu mă bucuram sincer de vederea lui, ca de un prieten, în sfârșit vedeam o față cunoscută. E

rău în iad, unde nu cunoști pe nimeni, simțeam că îmi iubesc vrăjmașii. Chiar pe ighemonii anchetatori i-am întâlnit cu bucurie. Și custodiile parcă îmi erau prieteni de când lumea. Cât de bun este Dumnezeu! Mi-a dat harisma iertării dușmanilor mei. M-au băgat într-o celulă strâmtă, din mașina neagră a morții. Mă izbeau de toți pereții prin hârtoape. Mi-au dat niște mănuși de milă. Eu cântam și mă bucuram printre lacrimi. În curtea noii temnițe băteau niște semnale de la prima santinelă

până la ultima. Crezând că sunt clopote, am întrebat:

„Ne duce la mănăstire? E schit aici?” . Mi-au răspuns: *„Stai să vezi, ce-ai să suferi aici!”* . Eu aveam un curaj nebun.

Doamne, ce frumoasă e suferința pentru Tine! Ofițeri superiori, colonei și generali, cu chip de grăjdari, m-au primit si m-au dezbrăcat de tot. Nu aveam altă cămașă

și mi-au lăsat cămașa de sac și două cojocele. Mi-au luat toate hainele monahale și clericale. La inventariere, ziceau că Sfântul Potir e *„putinaș”* , iar pe Sfântul Disc își scrumeau țigările. Mi se revolta toată ființa mea. M-am repezit la ele și le-am luat din mâinile lor, le sărutam și plângeam. Am izbutit să iau două Sfinte Agnețe, pe care le-am ascuns bine, precum și iconița. Mi-au rupt crucea de la gât, dar am izbutit să iau o mică cruciuliță, pe care mi-au găsit-o ulterior. Eu duceam o cruce spirituală spre Gologota veșniciei, împreună cu tot neamul românesc prigonit de două mii de ani. Am intrat ultimul, în

temniță noaptea și am strigat la ușa celulei: *„Hristos a înviat! Pocăiți-vă, s-a apropiat împărăția cerurilor!”* . M-am pomenit în întunericul demonic al celulei nr. 5, unde mai fusesem cu un an și o lună mai înainte. Era cea mai friguroasă celulă, cu peretele spart și cu gheață de un deget pe pereții ei igrasioși. Se uitau pe vizetă, să vadă ce fac, din minut în minut. Am rămas zăcând, la picioarele calvarului nevăzut, între zăbrele și zăvoare grele, dar simțeam pe Hristos deasupra și pe Maica Domnului o vedeam plângând pe iconița mică, rotundă, făcătoare de minuni. O, cât am plâns peste acea icoană! O, câte suspinuri am mai ridicat spre ceruri! Simțeam în momentele acelea, de grea încercare, că port în trupul meu rănile mistice și stigmatele Domnului. Ca și Pavel, împlineam patimile lui Hristos. Dar cine poate spune clar corelația mistică din părăsirea și uitarea din temnița rece? O, de-aș fi avut sânge să scriu cu pana, pe cosmosul întreg, durerea mea de dorul lui Hristos! În fundul celei mai grele temnițe, mă simțeam mai liber ca în patria cea mai înfricoșată. Adevărul m-a eliberat, libertatea Duhului este mai mare decat libertatea materială. Doream totuși să mai văd o carte sfântă, o cruce, potirul, antimisul, să mai aud clopotul, să mai ascult toaca în vecernii, să mai lucrez și să predic în via Domnului meu. Dar nu îmi mai rămânea decât lumea cea gândită *(τα νοητά)*, mistica, rugăciunea, asceza și visurile teofanice. Cu adevărat atunci *,,lumea cea gândită*

pentru mine avea ființă; din contra, cea aievea, îmi părea cu neputință” .

Deși am dus-o greu în detenție și era să mor de mii de ori, depistarea, prigonirea de doisprezece ori, mi-au folosit la curățirea, iluminarea și unirea mistică. Mai mult însă nu puteam suporta. Dacă nu îmi dădea Hristos libertate, deschizând larg porțile mântuirii, muream și încă și nemântuit, între zăbrele, călăi și tâlhari. Prin asta, am constatat că Hristos nu dă mai mult decât omul poate suporta. Pentru bestii, animale, oameni nesimțitori etc, mai este suportabil; la fel pentru inculți, agramați, leneși, oportuniști. Însă, pentru creștinul adevărat este greu fără Biserică și Sfinte; pentru savant este greu fără cărți; pentru scriitor este greu fără a citi sau a scrie în rând. Că

nici cu degetul pe nisip nu aveai unde să scrii, iar pentru predicator, preot, monah, schimnic, este și mai greu fără

propovăduire, slujbă, mănăstire, pustnicie, liniște etc.

La mine se împlineau toate. Că doar în vis mai vedeam vreo catapeteasmă, vreo turlă, slujbă, cruce, vreun potir, disc, steluță, antimis, moaște, cădelniță etc. Într-o duminică, ighemonii mi-au dat un ghiont și mi-au atras atenția că bat clopotele de slujbă. Eram bolnav, nu mai știam în temniță socoteala numerelor și numelor, zilelor sau ale lunilor. Pentru pușcăriașul de sub prigoana lui antihrist, nu mai este sărbătoare, sfințenie, zi sau noapte, biserică sau slujbă. Că este un întuneric tot timpul, doar un bec electric te luminează în strâmtul spațiu, ca să fi văzut la orice mișcare. Am plâns atunci cu hohote și cu lacrimi grele, fără să mă mai feresc de ei. Doamne, poate nu voi mai auzi clopotul vreodată!

Doamne, pentru mine nu vor mai bate clopotele nici la moarte!
Doamne, pentru mine s-au stins slujbele

Autobiografie duhovnicească

și binecuvântările! Nu știu cum o fi pentru alții. Dar, deși cred în viața veșnică și în învierea morților, este atât de greu fără slujbă, fără Sfânta Biserică, fără Potir și Euharistie, fără Scriptură, fără creion și hârtie, încât nu mi-e cu putință a descrie. Strigam tare: „ *Eu nu pot fără*

Iisus! Dați-mi-L pe Dumnezeu! Unde L-ați pus, tâlharilor?

Să învieze Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui! Am uitat cum mai este catapeteasma și bolta Pantocratorului, mi-e dor de o proscomidie și de un altar cu Sfântă Masă!

Mi-e dor de iconostas, de absidă și de solee! Mi-e dor să

mai deschid Sfintele Uși și să strig cu glas mare: lumina lui Hristos luminează tuturor! Mi-e dor de străni, de pronaos, naos, de tindă! Să mă lăsați ca vameșul în pridvor, să plâng!

Lăsați-mă măcar la ușa Bisericii un cerșetor, genuflectenses, fatisomen, catehumen, păgân! Lăsați-mă măcar în țintirimul străbunilor creștini, să stau măcar cu morții, să predic celor trecuți în veșnicie!” . Dar unde? Că astăzi fariseii au umplut Sfânta Biserică din altar și până în tindă.

O, dar cine poate să mai tot înșire ororile și prigoanele apocaliptice, dintre obezi și lanțuri grele! Mai bine nu ne-am fi născut noi, copiii cei de pe urmă, în acest veac ateu. Ce dureri! Că cel puțin Iov și Ieremia, puteau privi cerul de pe geamuri și din groapa cu gunoi; și sfinții și martirii erau uciși în chinuri repezi în fața notorietății, care dădea curaj mistic prin împărtășire și prin teofanii și minuni la fața locului etc. Dar câți mucenici nu zac azi ascunși în ziduri și mor în lanțuri, neștiuți de nimeni!

O, ateilor trufași, strigă asupra voastră sângele vărsat de la Abel până la Ioan, Veronica și martirii sfârșitului!

Dar cine îmi auzea suspinul? Că făceam metanii, până

cădeam gâfâind. Râdeau că *„fac broasca”* și mă imitau în batjocură demonică. Însă eu trăgeam învățăminte din toate. Ateii, dacă ar putea

smulge și ruga interioară, Euharistia sau teofania, ar face-o. Te despoaie de orice sfințenie, de cele sfinte, de orice posibilitate de a presta slujba divină, pentru ca să nu ai comunicare cu cerurile.

În fiecare minut te avizează la vizetă, te controlează în detaliu, n-ai voie nici să oftezi sau să suspini, să plângi de dorul cerurilor. Dar aceasta îmi sugera atotprezența divină, care mă pronie. Că dacă antihriștii pot să mă

supravegheze mereu, cu atât mai mult mă supravegheau îngerii și toate puterile cerești. Că doar pentru ceruri eram eu depistat și înlănțuit. Dacă în libertate nu aveam biserică, mă duceam noaptea și sărutam zidurile altarelor și pragurile Miresei Lui Hristos. Eu am iubit atât de mult biserica din zid, încât nu pot fără ea. Alungat din mănăstire în libertate, mi-am făcut biserică în vârful munților, în mijlocul codrilor seculari, unde erau locuri mai curate ca bisericile de zid. Aveam însă biserica materială cu mine, ornate, elemente euharistice, cărți etc. Însă, în pușcărie, eram înconjurat numai de călăi și de tâlhari. Nu aveam măcar pe Dismas, bunul tâlhar, în dreapta mea. În a treia temniță am izbutit să iau un antimis și un coștei de Sfinte, cu care dormeam sub cap.

Dar mi-au tăiat de la antimis crucea. Eu le-am spus că

e batista mea, mahrama, cu care îmi șterg lacrimile. Ei sunt atât de păgâni, că nu știau nimic din cele bisericești.

Însă nu au putut suferi Sfânta Cruce.

Lumina care mă orbea zi de zi, noapte de noapte, îmi amintea de lumina lui Hristos și de controlul cercetării

Autobiografie duhovnicească

conștiinței, spre a-ți forma personalitatea deplin.

În pușcărie îți este interzisă libertatea gândirii și a conștiinței. Că, fiind sub atâta control riguros, neavând icoană, Scriptură sau rugă interioară întemeiată, nu poți nici măcar să te mai gândești decât la groaznica realitate prozaică, notorie, din detenție. Însă, prin ochii somnoroși, întredeschiși, lumina lui Hristos venea crucial în patru fascicule prin becul uzinei și cele două

fire de platină, în interferența incandescentă. Erau în forma Sfintei Cruci. Gratiile și sârma ghimpată, ușa și fiarele de la paturi, aveau forma Sfintei Cruci. Chiar ighemonii, fiind tot zidirea lui Dumnezeu, erau în forma Sfintei Cruci. Nebunia Crucii pentru Hristos Cel răstignit. Nu mă mai săturam a privi câte o pasăre, când ne scoteau la aer odată pe lună. Priveam cu dragoste soarele de iarnă, cerul albastru sau plumburiu. Din lumina de afară cădeam orb în celula prost luminată.

Era praf și fum de tutun, că toți pușcăriașii jerfeau lui satan, în libațiuni. Era putoare ca în gheenă. Am trăit tot timpul acesta limitat un colț de iad. Doamne, scapă-

mă de iadul veșnic, pentru acesta vremelnic de acum!

Eram în mâna dușmanilor, care mă puteau ucide și în timpul somnului și când eram întors dinspre vizetă.

De nu mi-aș fi pus nădejdea în Hristos, nu aș fi putut închide ochii să dorm, ar fi trebuit să fiu mereu cu teamă

în suflet. Îmi închipui ce frică îi stăpânea pe ceilalți. Ce vor face ighemonii când le va veni rândul, că ei și-au pus nădejdea numai în viața vremelnică de viermi? De aceea țin cu dinții de puterea politică, pentru că nu cred în viața veșnică. Starea lor psihologică este ca a lui Leiba

Zibal, care ucide pe Gheorghe ca pe o făclie de Paște. Ei ucid de frica noastră, iar noi nu le facem nimic. Ci eu îi iertam și îi dezlegam, ca și azi, mereu.

Ușa se deschidea pe din afară și trebuia să bați dinăuntru, ca să te ducă legat. În bătaie de joc te persiflau zicînd: *„Intră!”* . Câte trei lacăte și zăvoare aveau ușile. Îmi venea să și râd, la cât de periculoși ne considerau. Așa îmi explicam că aceeași călăi L-au păzit pe Hristos chiar mort în mormânt. Noi eram cel puțin vii, dar morți de vii. De nimeni din pușcărie nu știau prietenii sau cunoscuții. Nimeni nu primea vreo scrisoare, nimeni nu știa de e zi sau noapte, de e sfârșitul, începutul, sau ce va fi mâine. În atâta nesiguranță stai, încât poți să

încremenești, sau să te convertești și să crezi mai mult în Hristos. Se vorbea mult de chinurile din camera de gazare, de bătaie automată cu ciocane, de curent electric etc. Prin ce am trecut eu, refuz a mai spune, pentru că nu vreau să condamn pe nimeni. Pentru păcatele mele, ale penitenților dezlegați, dar mai ales pentru mărturisirea lui Hristos eram atât de prigonit, încât nu puteam decât să plâng și să strig tare că există Dumnezeu. Făceam metanii, până cădeam frânt de oboseală. Vedeam lumina taborică și mă simțeam inundat de har. Într-o zi procurorul general a venit și m-a întrebat: *„Pentru ce ești aici?”* . I-am răspuns: *„Dacă nu știi, atunci la ce m-ai mai arestat?”* . Mi-a spus: *„Ești condamnat și vei fi judecat!”* .

Iată metoda: întâi te condamnă fără să te judece, apoi te judecă spre a te osândi din nou la munca silnică. Câți nu au fost condamnați pe nedrept, fără să fie vreodată

judecați? Iar dacă erau chemați în instanță, li se punea

insulină în mâncare și elemente patologice morbide care îi tâmpeau, de nu puteau să îngâne câteva cuvinte clare, vorbind enervat și incoerent. Ighemonii, care îi păzeau, nu le dădeau voie să vorbească, să se uite înainte sau în lateral, nici să se consulte cu avocatul decât sub control, iar la vorbitor sau parloir decât prin sârmă ghimpată etc. Ar trebui să se scrie cărți întregi cu descrierea acestor chinuri, ale oamenilor zidiți de vii și maltratați îngrozitor. Veronica a spus că va curge sânge în interval de opt ani, 1945-1953, cât n-a curs în toate națiile creștinismului. Nu ne ucideau deodată, lăsau sângele să curgă, ne regenerau; și iar începeau chinuri ani și zeci de ani. La Socola sau la Central, din puncții lombare, injecții, contaminări, înnebuneau toți pe de-a întregul, apoi moartea la gunoaiele metropolei mari.

Noi scriem doar lateral din această mistică, despre evoluția ascetică și mistică din situații extreme. Dar Hristos lucrează, căci zilnic făceam Sfânta Liturghie și mă cuminecam. La orice pas spre anchete, mă duceau cu ochelari orbi de metal la ochi, înghiontindu-mă, strângându-mă de gat și scuipându-mă. Eu îmi ridicam ochii cei duhovnicești spre ceruri și parcă vedeam pe Mântuitorul Histos legat la ochi, cu cununa de spini pe cap, lângă stâlpul de tortură.

O, ce mare și înfricoșată e durerea Sa, față de a mea!

Eu nu mă vait, dar trebuie să îmi aștern durerea pe hârtie, că sunt prigonit și visez zi și noapte chinurile inchizițiale suferite. Fie ca, amintirea acestor dureri, să mă scape de iadul cel veșnic. Nu vedeam, mă împingeau să cad pe scări de gheață și totuși îi răbdam. Am vrut să fug, ca

să mă împuște, mai bine să mor decât să îndur atâtea umilințe, dar Hristos mă întărea în deznădejdea ce îmi dădea târcoale. Nu erau chinurile grele, cât faptul că

mi-L țineau pe Hristos întemnițat în magazia lor. Nu era destul că era întemnițat în temnița chivotelor Bisericii?

Mi-au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus.

În pușcăriile de sub antihrist ți se limitează orizontul material sub toate aspectele, nu ai voie să vorbești nimic, să mai adulmeci parfum de livezi sau de flori, nici să guști vreo mâncare pământească, vremelnică, ori cerească, veșnică. Materialiștii consideră asta ca un iad.

Dar noi, creștinii, avem o altă lume, cea spirituală, o altă

viață, cea veșnică. Însă mai e lipsa esențială a Bisericii și a slujbei divine. Eu nu pot fără Sfânta Liturghie, orice ar fi. Strămutându-mi orizontul material la minim, puteam să mă adâncesc întru mine în conștiință, în suflet, cât mai profund. Nu aveam icoană, dar era în mine chipul lui Dumnezeu și asemănarea Lui; nu aveam antimis, dar Hristos vine la orice rugă, fără îndoire; nu aveam Sfinte Moaște, dar, ca mucenicul Lucian, puteam să fac slujba pe pieptul meu și pe mâini. Dacă Ioan a predicat, nu a fost cu toată Biserica în spinare singur, ci era deservit de trei sute de fecioare. Dacă a vorbit Veronica și a predicat, nu a făcut Sfânta Liturghie etc. Asta nu înseamnă că nu au merite enorme. Dar Hristos a lucrat cu mine actul cel mai bărbătos, ca, după detenția lui Ioan și a Veronicăi, să

umblu din sat în sat, cu Biserica în spinare, predicând și împărtășind, Vladimireștiul ambulant. Deci această

lucrare, *„in extremis… coincidentia oppositorum”* , este generatoare de misticism creștin.

Autobiografie duhovnicească

Mistica creștină este cea mai sănătoasă și supralogică.

Din toate aceste restrângeri de orizont cantitativ *(quanta)*, izbucnește acel calitativ *(qualitas)* ontologic *(όντος)* față de cel biologic *(βίος)*. Mistica tainică, pentru lucrarea lui Dumnezeu, se formează în vasele alegerii. Eu nu am fost vrednic, dar Hristos m-a ales pe mine să Îl mărturisesc. Îl iubesc veșnic. Au văzut icoana care mi se întipărise pe obraz, că așa de mult o țineam lipită când dormeam. Mă deșteptam și o sărutam. Nu ceream altceva decât mântuire și libertate. M-au căutat riguros. Dar eu, închinându-mă mereu, ei nu mă căutau în mâna dreaptă, pe care o mișcam mereu în semnul crucii. Când mă căutau la picioare, le făceam dezlegări și cruce de deasupra lor. Au găsit-o și s-au închinat și ei. Era încă o minune, din milioanele, pe care le făcuse Hristos cu mine în scurta mea viață. Într-o zi mi-au spus să îmi iau batista și să ies, m-au dus la altă celulă, nr. 9 sau nr. 10, nu știu, că doar nu vedeam bine, stând zile și nopți întregi la lumina artificială. Acolo am găsit un protestant, Emil, pe care l-am botezat prin stropire, l-am miruit, l-am împărtășit făcându-i cateheză și intrarea în sânul Ortodoxiei. Ca de obicei, pe toți pereții, am făcut cruci, icoane, chipul antimisului etc. El era nevinovat, dar l-au pus la înaltă trădare. Sărmanul om! Nouă ani de obezi la Aiud, în Zarcă, îl epuizaseră.

Era o epavă, ca și toți ceilalți, dar avea suflet oțelit. Satan s-a păcălit, căci în închisori s-au format caractere mari și firi titanice spirituale. I-am spus de Patimile Domnului, condamnat nevinovat. Noi suntem păcătoși, merităm mai mult să fim chinuiți pentru păcatele noastre. În

celula de lângă noi, la un pas, se auzea un plânset lugubru disperat de femeie, mai încolo altul și altul. Erau zvonuri propedeutice de vaiuri ale iadului. Aș fi vrut să

le predic tuturor despre Hristos și să le dau nădejde.

Dar numai în orele de nebunie pentru Hristos, puteam să mai îmi ridic glasul. Și azi vorbesc încet, iar slujba nu o fac decât pe șoptite la urechea Marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru. Mare mai e prigoana mea! Dar mai mare este Dumnezeul meu, Care mă apără și mă

conduce!

În ziua de 13 martie aveam procesul în Iasi, dar cine îmi spunea? Aveau metodă de a te surprinde ighemonii, de la depistare până la eliberare. La fel și pe soldații, cărora le-a dat eliberarea desculți și goi în gerul iernii, ce s-au îmbolnăvit și au murit pe drumuri. Eu mă bucuram că mă eliberează, dar m-am trezit în altă

temniță, în așteptare, iar ateii, ca de fiecare dată, când schimbam temnița, îmi ziceau: *„Aici ai venit la chin”* .

Puteam zice ca Dante Alighieri: *„Lasciate ogni speranza voi ch'entrate”* . M-au dus ca pe un miel spre junghiere, care nu-și deschide gura sa împotriva celui ce îl tunde pe el. Am trecut prin multe zăvoare, arme, santinele, ziduri. Mă înfioram de ce vedeam și auzeam, era atâta durere pe unde treceam. Se auzeau plânsete, bătăi, urlete, prigoane groaznice. O, ce dureri mari sunt pe lume! Dar Hristos a vrut să împlinesc cuvântul, porunca milei trupesti: *„Închis în temniță am fost…”* . Hristos nu era deloc în nici o temniță, în teofanii sau în Euharistie, icoană etc. Eu am intrat cu toată catedrala în mijlocul iadului. Am făcut Sfânta Liturghie, am dezlegat, am

împărtășit pe toți văzut și nevăzut, am sfințit apa, am binecuvântat. Domnul a venit în iadul meu pe asin.

Eu eram măgarul cu crucea pe spinarea felonului. Am izbutit să capăt si stiharul-dulamă alb cu cruce mare și un procovăț în care am pus Sfinte. Am început să refuz să mănânc. M-au amenințat și timorat, în fel și chip, dar eu mă hrăneam în taină cu Sfintele Taine. Santinela mă striga de sus, de pe baricade: *„Criminalule! Tu ești criminalul care a ucis?”* . I-am răspuns: *„Da, eu sunt!”* . Că

doar am ucis pe satan cu Sfânta Cruce. Au vrut să mă

tundă și nu m-am opus, mi-am plecat capul. Simțeam o bucurie euforică. Mi-au aruncat tot părul înăclăiat în cazanul cu foc, rănindu-mă până la sânge. Mi-era capul numai răni. Simțeam profund durerea, pe care nu o exteriorizam decît prin repetate cruci la fiecare pas.

Când m-au dus în celulă și m-au văzut, toți au strigat:

„Părinte!” . Eu am răspuns involuntar, dar nu am vrut să

le povestesc despre mine. Aveau nevoie de preot și de mângâiere, însă ei vroiau vești. Dar eu nu vroiam decât pe Hristos Cel răstignit. Fiindcă nu le-am vorbit, au început să mă prigonească. O, câte am pătimit și de la ei! Erau nervoși, de zeci de ani în lanțurile grele. Urau pe preoți, dar mă rugam și pentru ei. O, cum îmi mai sângera sufletul trudit! Hristos m-a scos din groapa cu lei a lui Daniil, din gunoiul lui Iosif și al lui Ieremia.

În ultima închisoare mi-a fost înfricoșător de greu. Tuns zero, înfometat și însetat, galben la față.

Dar mă hrăneam euharistic cu Hristos, sufletul mi-era tare cu *„Sfinte Tare”* . M-au vârât cu cei mai mari tâlhari condamnați pe viață. Ce făcusem oare? De ce

atâta prigoană? M-am uitat printre zăbrele. Aici mai venea soarele o oră pe zi și apunea pe fruntea obosită.

Păsărelele veneau ciripind trist și le puneam anaforă, pe care o duceau în cioc, la alte ferestre ale temniței, celor ce vroiau sfințenie. Ne înțelegeam unii cu alții prin alfabet secret prin pereți. Ei își plângeau durerea pământească, eu le vorbeam despre tragedia dureroasă divină și le-am dat și Euharistia când treceam pe lângă ei. După luni de zile nu aveam voie să vorbesc mai tare, să cânt, dar mai ales să plâng. Aveam loc să îmi fac slujba și metaniile, chiar lângă ușă. A doua zi m-au strigat pe nume, m-au împins prin vreo șapte uși cu zăvoare grele până la duba neagră a morții, m-au azvârlit într-un beci, dar nu știam unde sunt. M-au strigat cu garda mereu după mine, ca legat, la registratură dar eu mă închinam la arătare, ca fariseii, la fiecare pas. Numai că nu prea fac așa fariseii, care nici în Sfânta Biserică nu se închină ca lumea. Că

doar Hristos, care era împotriva fariseismului, nu era împotriva Sfintei Cruci. Toți se uitau după mine. În sala de așteptare, a tribunalului ateu, erau sărmanii oameni, rude a mucenicilor din lanțuri sau chiar deținuti și martori între procese. Eu nu mai văzusem atâta lume de mult și am strigat cu glas mare: *„Pocăiți-vă, s-a apropiat împărăția cerurilor!”* . Ighemonii m-au vârât în grefă.

Apoi m-au dus în biroul președintelui avocaților, dar, fiindcă îmi făceam mereu cruce, m-au dat afară. La anchetă, le-am spus că, tot ce am vorbit sau scris, este vorbit de Hristos în teofanie, în vedenie, însă nu m-au crezut. Au venit la mine fumând, dar le-am aruncat țigările. Îmi spuneau răstit să nu îmi mai fac cruce, dar

eu le suflam în față în forma Sfintei Cruci și le făceam exorcismele împotriva demonilor. Pesemne că legheon era acolo, că m-au dus în beci iarăși. A venit un avocat să mă apere din oficiu. I-am spus: *„Tu, Șmilovici, vrei să*

mă aperi pe mine? De mine să te rogi, să te apăr eu pe tine, în fața Judecătorului celui nemitarnic, la înfricoșătoarea Sa judecată! Cum vei fi în stare să aperi creștinismul, când însăși clerul și cinul monahal fariseic, împreună cu creștinii falși, m-au dat pe mâna voastră? Eu nu am nevoie de avocat, eu sunt preotul Dumnezeului celui viu și am tot cerul care mă

apără! Dacă Hristos vrea să merg mai departe spre calvar, mă lasă precum L-a lăsat Tatăl ceresc pe Crucea grea!” .

Jidovul rătăcitor a rămas admirativ și curtenitor în fața abnegației vădite și a sacrificiului sacerdotal creștin. Îmi făceam mereu cruce și pe față și cu limba pe cerul gurii; și inima se ruga; și mintea se pogora în inimă în fața lui Dumnezeu; și respirația se zbătea în rugă interioară; și simțeam că sunt singur în prezența inefabilă de imensitate a Dumnezeirii.

M-a adus aprodul în sala plină a judecății, cu garda și ostașii. Președintelui, Fekete Augustin, i-am făcut Sfânta Cruce și am vrut să zic: *„Pace ție casei acesteia”* , dar m-am intimidat, căci toți se uitau la mine cu ură. Eram într-o stare deplorabilă, zdrențos, cu haine rupte, vărgate, de pușcăriaș, în cap aveam o căciulă mițoasă. Procesul meu începuse de mult, însă pe mine mă considerau nebun și nu m-au adus la timp. Procurorul vorbise, martorii falși prezentaseră declarații de acuzare, impuse de ighemoni, din satele unde predicasem. Mi-au spus să-

mi scot căciula, dar nu am vrut. Am spus că e frig și sunt

tuns chilug. Au vrut să mă dea afară, dar nici cu forța soldaților nu au putut. Când mi-am scos căciula mai târziu, toți s-au înduioșat, căci aveam capul numai răni.

Mă rugau acum ei să o pun înapoi in cap, dar nu am mai vrut. Au adus

zece martori mincinoși, Domnul Hristos a avut numai doi. Era nevinovat și nu a vorbit. Însă, după

Cuvântul Său, mie mi-a dat gură și înțelepciune, de nu putea grăi nimeni împotriva mea, din cei ce se opuneau.

Erau întrebați oamenii: *„Îl cunoști pe acesta?”* . Ei nu mă

mai recunoșteau, căci eram îmbrăcat în haine vărgate și tuns chilug. După ce îi dezlegam și le făceam Sfânta Cruce, spuneau că au fost siliți să mintă în declarații.

Ei nu au obținut decât bine de pe urma slujbelor mele, au fost izbăviți de patimi grele. Unii s-au lăsat de fumat, de băut, alții de înjurat, de drăcuit etc. Și au început să

își spună păcatele în auzul tuturor ighemonilor. Eu am început rugăciunile de dezlegare și îi dezlegam în sala de tribunal, așa cum eram, singur, gol, rănit, flămând și exilat.

La un moment dat am preluat frâiele procesului, încât îi întrebam eu pe toți, căci președintele își declinase competența. Doar eram înscris la fără frecvență, în anul IV la Facultatea de Drept. Nu știam ce să întreb, dar dreptul meu era din ceruri. Era dreptatea divină ce își arăta pe față minunea. Că cine e mai mare ca Dumnezeul nostru! Un singur martor a mai rămas împotriva mea și acela un frate cleric. Popa lui Baal s-a încurcat singur în declarații. Dacă continuam pledoaria, intra sigur și el cu mine în temniță. Majoritatea martorilor acuzării m-au apărat plângând și se rugau să mă elibereze, spre binele

poporului. Dar cine mai vrea azi binele poporului?

Ighemonii aduseseră în sală pe studenții agitatori și muncitorii, să facă atmosferă nefavorabilă. S-au înșelat, că vulgul nu poate rezista în fața Adevărului. De aceea sunt și nevoiți ateii, sub apanajul adevărului, să facă

predica lor ucigașă. Că, deși în fiecare țară fac revoluții, crime și ură, totuși se ascund sub cuvântul de pace. De data aceasta, însă, oamenii cinstiți au remarcat de partea cui este dreptatea. Și când m-au întrebat pe mine, le-am vorbit două ore, după ce au citit acuzarea înfricoșătoare în care îi făceam antihriști, balauri etc. Toți, care intrau în acest timp în sală, credeau că s-a schimbat conducerea ateistă, de se vorbește așa împotriva lor chiar în incinta lor supremă. Unii băteau și din palme, era o întreagă

babilonie. Ei nu mai știau ce să înțeleagă. Pe mine mă

îngrozea atâta acuzare.

Mă rugam interior într-o purificare și iluminare cu Hristos. Satan s-a înșelat si de data aceasta, că efectul nu a fost cel dorit. Și când am început să le predic, în numele Preasfintei Treimi, au rămas consternați și entuziasmați.

Pe grefieră o durea mâna, tot scriind cu greșeli, iar eu nu mai terminam. E o întreagă carte propovăduirea aceasta repede și curgătoare, clară si lapidară. Dar mie nu îmi este a mă lăuda, decât în numele Domnului nostru Iisus Hristos. Procurorul acuzator mi-a pus două întrebări, să mă încurce: 1) Cu cine am avut legături 2) Ce am mâncat în acest interval al misiunii. Am răspuns promt: cu Hristos și pe Hristos euharistic. I-am întrebat: *„Ce ați găsit la mine? Bombe, arme? Nu aveam decât Sfânta Cruce și toate cele ale Bisericii prigonite. Ce manifeste,*

decât predicile Dumnezeirii? Cu ce vă supără Hristos al meu? Nu vă speriați, nu vă dărâm împărăția voastră eu, ci Dumnezeu! Hristos v-a scos din sărăcie, din temnițe și v-a pus la conducere și la bogăție! Ar trebui să

ridicați altare și să-L puneți în icoane, în locul idolilor de pe pereții voștri!

Crucea Sa inundă până și incinta aceasta lugubră! Pe jos, pe parchet, aveți pictate cruci, ferestrele au cercevele în forma crucii și ușile sunt la fel! Scoateți Sfânta Cruce de sub masă

și lăsați-L măcar răstignit! De ce L-ați scos din școală, din cazarmă, din penitenciare, din instituții? Lăsați copiii să vină la Hristos!” . Mi-a spus un ighemon: *„ Hristos e numai iubire, iar noi avem o altă concepție revoluționară!”* .

I-am răspuns: *„Înapoia mea, satano, că voi aveți ură, dacă*

refuzați Iubirea veșnică! Ura și răzbunarea vă aduce război și veșnica moarte în iad!” . Au rămas frapați de atâta curaj.

Avocații refuzau să mă mai apere. Devenisem centrul preocupărilor din tribunal. Ei puteau să mai îmi facă un capăt de acuzare, la mărturia mea îndrăzneață.

Sfânta Cruce, departe de a mă face de râs, mă salvase, mă ridicase, mă apăra împotriva întunericului veacului acestuia. Cât de bun și îndurător este Dumnezeu! Eu am văzut minuni cu ochii mei și am simțit taina Sa cea mare cum gravitează deasupra, ca un Stăpân al cerului și al cosmosului. Ce eram toți viermii, pe grăuntele de nisip al Terrei, în fața lui Hristos? Vai de noi! S-a amânat procesul până la o dată ulterioară, apoi până

la 24 aprilie, datorită reunificării tribunalelor M.A.I cu M.F.A. La 24 aprilie am fost achitat, dar m-au mai ținut până în 5 mai. Toate le conducea Hristos în chip minunat, să ies odată cu bucuria tainică a Învierii, ca

dintr-un iad pământesc spre paradisul ceresc. Învierea a dezlegat pe toți cei de jos. Dacă martorii acuzării m-au apărat cu atâta frenezie, ce nevoie mai era de parada martorilor apărării? Era doar o formalitate, o piedică.

Poate mă va acuza apărarea? Ateii sunt atât de puțini logici în toate acțiunile lor materialiste. Studenții au vorbit cu profesorii și cu lucrătorii să vină pe 3 aprilie, apoi au venit și pe 23. Atunci ighemonii au evacuat sala și au făcut din proces ședință secretă, cu ușile închise, ca să nu se facă de râs. Eu eram vesel, priveam soarele pe geam și mugurii de primăvară timpurie. Îmi ziceau să

îi privesc, dar eu nu mă uitam la ei și le-am făcut cruce.

Cum să îi privesc, când creatura anorganică, flora, fauna, era mai bună ca ei? Ighemonii sunt o specie de balauri și fiare urâte apocaliptice lugubre. Cine poate să ia seama la toate acestea, în acest babilon și veac antihristic? Eu mă gândeam că așa au fost depuși Ioan, Veronica și toți monahii din Sihastru, Sâmbăta etc. S-au pus pe gânduri bieții atei. Iată că, în fața lui Dumnezeu, toți sunt niște viermi, picături de apă, spice de grâu în fața secerei, căci, în loc să mă acuze pe mine, se acuzau pe ei. Moartea, satan și ei au fost învinși înainte de a fi apărut din neființă.

Se pare că sunt, dar nu sunt, mai grozav ca păcătosului care i se pare că este viu. Ateii materialiști au răsărit prea târziu și nu au nici o rădăcină. Ei sunt tari în răzbunare, în moarte, în ură și în păcat. Satan și moartea nu pot crea nimic, ci doar dezastru, pustiu, moarte și război.

Deși eu eram legat, totuși îi puteam dezlega pe cei liberi și totuși legați. În loc să mă acuze, se tot acuzau singuri.

Martorii acuzării mă apărau tot pe mine, pesemene

că un astfel de caz nu mai avuseseră în incinta lor. Nu eram eu acuzatul, ci ei se judecau cu Hristos. Însă aici era Cuvânt ceresc către atei, căci Hristos e în slavă și nu mai vrea să fie judecat.

M-au catalogat nebun și într-adevăr eram nebun pentru Dumnezeul meu. Credeam că, după asemenea manifestare crucială, mă vor pedepsi. Dar era destulă

de grea pedeapsa cu program, ce se aplica zilnic cu toiag de fier pentru toți. Pe mine mă prigoneau și deținuții în plus. Mă bucuram nespus în mijlocul ighemonilor.

M-au trimis în celulă și mă uitam printre zăbrele.

Mă înduioșa porția de ceruri, cât puteam să privesc.

Izbucnea aer puturos printre borte, praf și noroi, frig și curent. Toți mă puneau să cânt la râul Babilonului, în pământ străin și dușman. Eu făceam slujba liturgică

zilnic, aghiasmă duminica și la I ale lunii. Le vorbeam din Sfânta Scriptură, dar nu înțelegeau, decât dacă le explicam paralel cu cele științifice și pământești. Acolo erau și oameni culți. Într-o zi au adus trei criminali periculoși, dintre care unul, Constantin, era să mă

omoare. Fumau și îi sfătuiam să lase păcatul. Doar unul, Gheorghe Antanas, s-a lăsat la rugămințile mele, dar și el m-a persecutat. Avea însă un bine, era milos cu păsările și cu oamenii. Nu mă asculta nimeni, mă umileau și mă înjoseau, căci erau trimiși să mă provoace. O, cât am fost de umilit și de înjosit! Nu aveam loc nici să-mi spăl cămașa de sac. La 3 aprilie s-a amânat eliberarea.

Sevastia Onu din Hangu mi-a trimis o pâine neagră, pe care am făcut-o la epicleză Sfinte Taine. Prin pereți, ni se spunea în morse că se vor deschide temnițele. Câte

iluzii își făceau toți! Inventaseră cântece de jale, să își mai înece amarul. Știau versuri noi, scrise de Nichifor Crainic, și cântece de mari compozitori martiri. Dacă

mai toți plângeau de dorul bogățiilor pierdute, femei, mâncare, băutură, anturaj, eu plângeam de dorul Sfintei Biserici. Ei așteptau pe americani să îi elibereze, eu așteptam pe Hristos să mă învieze. Vine Hristos în catacombele și temnițele acestui veac, cum venea în catacombele și temnițele primelor veacuri creștine.

În temniță, de bine, de rău, toți aveau o oarecare asceză, deși vinerea le dădeau carne, iar duminica fără

untdelemn. Nu curveau, privegheau în oboseală, nu se îmbătau nici măcar cu apă, nu asupreau pe nimeni, nu aveau războiul văzului și al auzului, neavând parloir decât la un an. În schimb, fumatul îi ucidea sufletește și trupește. Primeau câte două mii de țigări pe lună și eu nu mai puteam suporta. Fumau ca balaurii și ighemonii si deținuții. Erau parcă purtători ai iadului. Dacă robii aveau acest viciu, de ce imitau și persecutorii? De ce voi, cei liberi, faceți același canon ca al pușcăriașilor?

Că doar nu sunteti închiși. Între timp au venit și au ieșit alți condamnați. Dar eu stăteam ca Sfântul Efrem Sirul pentru vacă. A venit ziua să mă cheme iar în tribunal, tot prin surprindere. Constantin Gheorghiu le-a zis la toți că Sfântul Gheorghe mă va ajuta și le-a șoptit celorlați că am ceva din duhul lui Ilie. El era deținut de paisprezece ani în temnițele comuniste, știa Scriptura.

Poate se va da libertate religioasă ca în Ungaria în urma revoluției. Dar ce religie mai este și asta cu apostații?

Vai ce ei și de religia lor! Mai bine ați scoate pe Ioan și

Veronica din temniță, să dezlege și să împărtășească pe toți. Dar procurorul general, Gh. Diaconescu, spune:

„Față de ei nu trebuie nici o îngăduință, sunt mistici și împiedică progresul demonic” . Înviază, Doamne, vino și lucrează întru noi, că noi nu mai

putem lucra! M-au dat jos din dubă și am auzit clopotele metropolei. Am văzut trei îngeri, pe scările tribunalului, în teofanie. Când am intrat erau trei monahii. Am strigat cu glas mare, ca de obicei: *„Pocăiți-vă, s-a apropiat împărăția cerurilor!”* .

Cele trei monahii au început a plânge și m-au strigat:

„Blagosloviți preacuvioase!” . Adică ar fi spus: *„Ce ai ajuns!*

În ce stare ești! În haină de batjocură, târât în fața dușmanilor lui Dumnezeu, dus între arme la moarte, fără prieteni, spre calvar! Noi am venit ca mironosițele, spre înmormântare sau spre Înviere? Că și Stăpânul nostru, după calvar și Golgota, a înviat și S-a înălțat la ceruri! Cât de mic și neputincios ești, în fața puternicilor veacului acesta! Cine te va izbăvi decât moartea?” . Nu s-au rușinat de mine, în fața celor mai răi oameni. Când am început să vorbesc în sală, asesorii au șoptit ceva președintelui, care a dat ordin de evacuare.

Am cerut să mi se citească acuzarea și apărarea. Le-am arătat erorile, au spus că sunt lămuriți. Au venit pe rând toți martorii apărării, care m-au apărat cu frenezie.

Era o ambianță serafică de rugă. Afară înfloreau zarzării, cântau păsări și se scăldau toate în soare. Nu mă lăsau să privesc pe fereastră și pe mine m-a podidit plânsul. Au venit studenții universităților, lăsând cursurile, ca să asiste la procesul meu. Cu o zi înainte m-au consultat douăzeci de medici, dacă nu sunt nebun. M-au găsit mai bun ca și ei. I-am înfrânt în toate

problemele științifice. Îmi spuneau că vor să mă salveze ei, dar e prea multă acuzare în dosare. Pronunțarea nu s-a dat. Ne-a dus din nou la programul pușcăriei, iar după amiază am stat în sala tribunalului și am asistat la fel de fel de procese, cu furturi, bătăi, divorțuri etc.

După câteva zile a venit rezoluția. Achitat, dar voi fi internat în stare de libertate la spitalul de nebuni. Dacă

Îl iubești pe Hristos, ești nebun! Dacă nu au putut să

mă condamne, totuși s-au răzbunat astfel, invocând argumentele apărării. Însă Hristos m-a salvat la timp și de această hibă și calamitate, că nu mai puteam suporta.

Căci aș fi înnebunit de-a binelea, ori aș fi făcut în spital niște nebuni pentru Hristos. Slavă Ție, Doamne, pentru toate! După pronunțarea sentinței m-au mai ținut ighemonii peste timp și mă tot persecutau de moarte, încât nu credeam că mai scap de moarte din mâinile lor. A urmat Săptămâna Mare. Zilnic mă scuipau, dar eu le vorbeam de Patimile lui Hristos și însemnătatea fiecărei zile liturgice. În Vinerea Mare îmi pierdusem toată puterea. Urcam încet cu Hristos spe calvar. Mă

simțeam răstignit pe Cruce. În Sâmbăta Mare nu am mai vorbit cu nimeni, m-am adâncit în rugă și în dureri adânci, până la amiază. Un temnicer m-a chemat afară, dar eu m-am dus în fundul celulei. Mă săturasem de umilințe. Am fost târît afară, unde mi-a zis: *„Ești liber!”* .

Mi-au dat hainele, căciula, cojocul, am ieșit în zdrențe.

Le-am făcut la toți dezlegare, am dat mâna cu toți, le-am cerut iertare și am ieșit prin zeci de uși, până am ajuns să

mă îmbrac în haina sfântă.

Mi-am pus Sfânta Cruce la gât, schima și analavurile, metaniile, Sfintele și antimisele mi le-am luat în sân, Marele Mir și moaștele sfinte. O, cu ce dor le-am sărutat, pe rând, pe toate și plângeam de fericire! Se uitau la mine și ziceau că sunt nebun. Dar mie nu-mi păsa

de ei și săltam în sus de bucurie. Însă nu scăpasem de a binelea, trebuia să fiu dus la nebuni cu duba morții.

Domnul era cu mine și m-au dus iar la alți ighemoni, care mă dăscăleau și tot încercau să mă convingă să

dau alte declarații. O, ce mi se zbătea inima în piept!

Mă gândeam că iar o să pierd Sfintele, odoarele cele sacre. Strângeam în brațe chivotele, vasele sfinte și așteptam o minune. Mă gândeam că îmi vor lua din nou pe Scumpul meu Dumnezeu euharistic. O, eu nu pot fără Iisus al meu! O, cum strângeam chivotul cu Sfinte și antimise! Doamne, nu pleca iar de la mine, că

nu mai pot de dorul Tău! Eu vreau să slujesc zilnic! Ia-mă mai bine la Tine, că tare sunt străin și nemernicit!

Lucrează, Doamne, că nu mai știu ce să fac! Ighemonii jucau zaruri, parcă eram la picioarele Crucii. Era timpul înaintat spre vecernia Învierii, iar ighemonul Popa lipsea câteva zile. Au vrut să mă țină închis și zilele Învierii, dar Hristos mi-a dat drumul spre mântuirea mea și a voastră. Nimeni nu poate spune durerea din sufletul meu trist. Într-un târziu mi-au dat drumul spre gară, la trenul de seara. Dacă mă duceau cu duba, pierdeam slujba Învierii de la miezul nopții. Am mers la Înviere în orașul lor, la Biserica Bunei Vestiri, unde am slujit Sfânta Liturghie. În Vinerea Luminată am slujit la mănăstirea Grași, sâmbătă tot acolo, duminică la Sihla,

luni la Horăicioara, marți la troița din pădurea Bistrița-Gărcina, miercuri în Humulești și joi în Vlaherna prigonită la Infinitul Dumnezeu înviat, sub oblăduirea Căruia sunt pururea. În toate acestea am căpătat o rugă

mai adâncă, o purificare amplă, o iluminare taboreică și o unire în Hristos.

Nu am urmărit, în toată activitatea mea, decât mistica experimentală *„hic et nunc”* a realității stringente clare, în situații extreme și infricoșătoare de prigoană și libertate.

Nu se cuvenea a o spune noi, ca să nu se pară laudă

deșartă, vanitate și mândrie urâtă. Hristos a suferit, El a dus crucea în locul meu, căci eu sunt vierme și nu om.

Însă sunt dator să strig, sus și tare, ce am experimentat în mod științific, controlabil, real: cu ochii mei am văzut pe Dumnezeu pe cât mi s-a putut; cu urechile mele am auzit Cuvântul lui Dumnezeu prin glas omenesc; cu limba mea am gustat și am văzut ce dulce este Domnul euharistic; cu simțul olfactiv am adulmecat balsam, miresme de smirnă divină și miros străin de lumea aceasta, parfumul Logosului divin; cu mâinile mele și cu simțul tactil am simțit puterea palpabilă a Dumnezeului celui viu. Eu sunt martor al Dumnezeirii prezente, reale și valorificatoare, tocmai azi, când Dumnezeu este negat de un miliard de nebuni atei.

Cine mă va despărți pe mine de dragostea lui Hristos?

E adevărat! Rabd nespus, cu icoane prigonite, cu cărți sacre rupte și arse, persecutate, cu cruci răstignite, cu potire în catacombe, cu zece antimise in crăpăturile pământului și ale zidurilor sacre, în întuneric, bâjbâind, prigonit din toate părțile, înlăcrimat, flămând, bolnav,

însetat după dreptate, hulit de cei de aproape, pârât de monahi si clerici, condamnat de arhiereii apostați, încât nici mort nu aș avea loc. Mistic cu adevărat este săracul care nu are nimic. Iar eu sunt sărac de Biserică

și de Dumnezeu, de nume și de lume, de prieteni și de rude, de averi trupesti și sufletești, că nu am loc să îmi plec capul. Sunt obosit de atâta prigoană, dar bogat în comori cerești, mistice.

Cine mă poate înțelege? Eu sunt în afara timpului, pentru că nu e vremea mea. Sunt sărac până și de mănăstire. Că, dacă am bătut la porțile mănăstirilor și schiturilor, am fost alungat, după ce au constatat că sunt credincios. Dar ce contează cele vremelnice, în raport cu Infinitul? M-am luat la luptă dreaptă cu toți pentru Hristosul meu euharistic, dar toate au trecut ca un vis rău. I-am scos lui Hristos spinii, piroanele, sulițele, ca să-mi răscumpăr cât L-am supărat cu păcatele, ura, neștiința etc. Hristos a luptat permanent în locul meu.

Vede oricine că atâta luptă pentru Hristos nu putea duce nimeni și să mai poată să fie viu și liber. Eu nu susțin pe bogați, farisei, scribi, farisei, exploatatori, apostați, eretici, schismatici, imperialiști, rasiști etc. Nici pe mine însumi nu mă suțin, ci doar pe Hristos răstignit, înviat, înălțat, Proniator și Judecător, precum mi Se revelează.

Ortodoxia nu este sub tutela sau ascultarea cuiva, din creaturile patentate, ci este sub egida Dumnezeirii Întreit Sfinte. Deci nu se cade a-ți iubi nici tată, nici mamă, nici sufletul tău, ci doar pe Hristos. Darămite politica efemeră

sau puterea neputincioasă a magnaților. Apocalipsa se împlinește sub ochii voștri. Oare sunteți orbi? Munca,

ce se depune pentru înnobilarea utilitară a întregului cosmos material, dovedește sfârșitul materiei și al lumii. Energiile emanate, de la exploziile experimentale nucleare, rad totul de pe fața globului, ca în Japonia.

Legea entropiei va carbura, prin transformarea tuturor energiilor în forță calorică, tot cosmosul. Terra va deveni, din cauza voastră, un mare foc incandescent în rotație și în revoluție vertiginoasă; pirosfera va izbucni la suprafața litosferei și biosferei până în atmosferă; meteoriții vor face gropi oceanice în Terra; din creștetul vulcanilor va izbucni lava incandescentă; apele termale vor invada totul; armamentul atomic, rachete, bombe vor arde șapte ani în valea lui Iosafat cea înțelesuală; Soarele va arde totul și Luna se va înroși în sânge; toată electricitatea și radioactivitatea, toată energia, descoperită de voi, va fi cauza sfârșitului. Veți pieri prin știința voastră! Ca preambul aveți fumatul, casele încălzite cu gaz metan cu care vă încălziți locuințele.

Dacă ai uitat robinetul deschis și ai aprins un chibrit, zbori cu ziduri cu tot, praf și cenușă. Deci, în preajma acestor întâmplări eshatologice, trebuie să ne adâncim și mai mult în ruga mistică interioară, prin interiorizarea minții în inimă în fața lui Hristos, respirând în Dumnezeu cu entuziasm sacru *(εν-Θεός - άσμα)*. Să ne îndreptăm viața spre ceruri, urmând calea lui Hristos, dezlegând, iertând, împărțind averile săracilor, cerând revelația divină spre slava lui Hristos. Să intrăm în desenul armoniei divine; să dăm roade vrednice de pocăință; să citim din nou profețiile si apocalipsa; să

predicăm, cu timp și fără timp, spre slava lui Hristos,

Care ne dă tot ce-i cerem. Să fim înflăcărați de har. Lui Hristos trebuie să-I dăm toată viața noastră biologică

și ontologică. Dacă Ioan a cerut temniță și mucenicie, eu am cerut predică și pustnicie, iar Hristos mi-a dat cu prisosință în aceste vremuri de prigoană amară. Că, în timpul acesta înfricoșat, noi am avut curajul să ridicăm glasul ca o trâmbiță și să mustrăm pe antihrist în față, să

predicăm zi și noapte prin harisme și minuni, din mila lui Dumnezeu. Vrea Hristos să fie acuzat azi că e prea milos, decât să întrebe cineva de ce nu S-a revelat, de ce nu a dat tot la dispoziție. Astăzi Hristos S-a întrupat în viața duhovnicească, ne dă Euharistia și teofania, semne și minuni, mai mult ca în primele veacuri. Moare omul în fața noastră, dar moare și omul vechi din noi, înviind cel nou creștin. Omul lui Hristos trebuie să se hrănească

cu El, să-L vadă, să-L audă, să vieze în Hristos.

Taci, trupule muritor, stai cu frică și cu cutremur!

Încetează cugete pământesc, că Logosul vorbește azi!

Adevărata mistică este să vorbească Dumnezeu și să

tăcem noi. De aceea a rânduit Hristos această etapă de ascundere și de prigoană, să stăm de vorbă cu cerurile, că prea ne-am extins in exterior *„res extensa”* prin mașinism și am uitat de cele interioare *„res cogitans”*

disciplina arcana. Iată că tocmai astăzi religia este scoasă din școală, iar mistica din programa teologică.

Hristos ne vorbește în școala divină și ne dă mistica cerurilor. Că a fost tăcere și în ceruri. Savanții mistici și apologetici se polemizau și până la urmă au ajuns să

lupte contra teofaniei și a argumentelor apologetice creștine, induși în eroare de falsa pace. Dar Hristos dă

mistica azi din nou pe mâna lui Antonie, Efrem Pavel prostul, Petru gângavul, Veronica orfana etc. Cum vreți voi să fiți mistici, fără vă împărtășiți cu Hristos euharistic? Se laicizase și se vulgarizase tainica religie, până ce s-a ajuns la fariseism și la negație. Iată înțeleapta pronie și iconomie divină, care lucrează și pe plan istoric. Mistica e vorbirea cu Dumnezeu. Dacă atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, a vorbit Hristos oamenilor, oamenii au predicat cuvântul inspirați de Sfântul Duh Mângâietorul, Care i-a învățat ce să

spună despre Hristos, ca de o terță persoană, iată că

astăzi Hristos Însuși vorbește prin om, către oameni, Logos divin. Completa și adevărata mistică aceasta este: ca să vorbească și Dumnezeu la prima persoană, către omul ca spre a doua persoană interlocutoare, iar misticul, ce este în levitație sau în teofanie, este a treia persoană transmițând indirect. Că Însuși Dumnezeu utilizează gura, inima și mintea lui, iar lumea nevăzută

este deasupra prezentă, văzută de instrumentul revelației supranaturale. Dumnezeu este Subiect mai mult ca în orice revelație de până azi, iar noi nu putem refuza adevărul învederat, arătat supranatural, dovedit experimental științific. Suntem atenți când ne vorbește un dușman sau un agramat, darămite când vorbește Dumnezeu. Când era întrupat, la treizeci și trei de ani, vorbea Ipostasul Hristos, fără să spună la fiecare cuvânt că este Hristos Dumnezeu, ci numai în revelații, ca la Naștere, Botez, pe Tabor, la Înviere, Se descoperea Dumnezeirea Sa.

Astăzi, în fiecare Cuvânt ceresc, Hristos spune: *„Eu, Împăratul Slavei, Dumnezeu, vă binecuvintez, vă iert și vă dezleg!”* . Însă numai în teofanii Îl vedem, ÎI simțim puterea și Cuvântul viu și lucrător, în semne și minuni revelatoare. Dar în față, pe plan imanent, avem un om mort în levitație, în răpire sau în teofanie, prin gura căruia Dumnezeul cel viu vorbește cu putere și lucrează, în taină, cu mână tare și cu braț înalt. Ni se părea aspru și cu neputință de văzut Dumnezeul pe Care Îl adoram cu duh paleotestamentar. Toată mistica de până acum se bazează pe patrologia oamenilor care au văzut, au auzit sau simțit pe Hristos și au scris despre aceasta. Deci erau slăviți doar sfinții și încă

nici măcar marii mistici, care nu au scris decât pe nisip ca Hristos. Dumnezeu Se descoperă în veacul acesta antihristic mai mult ca oricând. Dar azi învățăm că Marele mistic, Care tăcea și Se ascundea, era Însuși Dumnezeu, iar adevărata mistică

este să vorbească Dumnezeu direct ca Subiect și să Se descopere tuturor. Iată, avem în față această experiență

mistică cu prisosință și cu iubire divină. Cum credeți că satan ar putea vorbi și ar putea înflăcăra în masă pe ciracii lui, iar Hristos nu ar avea posibilitate? Hristos S-a smerit și a răbdat, ca să se vorbească despre el ca Obiect, nu ca Subiect. De aceea toți misticii predică: *,,Acestea zice Domnul... În vremea aceea a zis Hristos"* . Iată, însă, că

în acest moment, în care vă scriu, vorbeste Hristos așa:

„Eu vă binecuvintez, Împăratul Dumnezeu!" , iar Maica Domnului: *„Eu vă binecuvintez, Împărăteasa cerurilor, Mângâierea celor ce plâng!"* .

Autobiografie duhovnicească

Dumnezeu e viu, mai actual și mai prezent decât noi înșine, chiar de cât ne-am putea imagina. În aceasta constă teologia și prezența de imensitate a Dumnezeirii.

O adevărată oră și prelegere ne ține Hristos la cursul de mistică în prigoană, tocmai când voi, falșii mistici, prigoniți chiar disciplina și metodica misticii și asceticii sistematice, de la catedrele teologiei voastre oloage.

Nu vă înfricoșați, Hristos nu vine în mândria voastră

parfumată laicizată, ci Se pogoară din nou în smerenia ieslei și a Crucii, urcând cu noi calvarul. Mistica adevărată

nu o trăiți voi, ci au experimentat-o martirii care și-au pus, în fiecare veac prigonit, viața pentru Hristos.

Mistica e taină, e lucrare teandrică, ne pregătim prin asceză, curățire, iluminare și prin unire. Ne curățim cu Sângele euharistic, ne luminăm cu Cuvânt scripturistic tradițional și ceresc. Vorbele mele sunt mici și slabe și nu pot să cuprindă explicarea imanentă a transcendentului misticii. Ba ne mai împiedicăm și de aceea incronguență

dintre gramatică și logică. Iar Hristos e Logos și nu a scris decât pe piatră, pe nisip și în inima noastră, ca pe niște lespezi, dându-ne cunoștința pe cât ni se poate.

Dar ce poate scrie Infinitul pe mărginit și pe limitat?

Dacă a grăit prin leu, cal, asin, cerb, iată că grăiește prin semenul nostru, prin chipul și asemănarea Sa, prin icoana Lui. Cât de logic este Logosul divin! Cine poate să mai nege azi pe Dumnezeu, când ați fost martori la exodul ateilor și la pieirea în cataclism universal a tuturor mincinoșilor. Dacă vreun sfânt sau vreun profet divin trimis de Hristos vă predică: *„Am văzut pe Domnul și mi-a spus acestea”* , nu aveați la control decât minunile,

ca la Petru și Veronica. Dacă Petru vindeca trupuri și Veronica suflete, iată că azi Însuși Hristos S-a întrupat în viața noastră duhovnicească și

ne grăiește tuturor cu putere Cuvânt ceresc viu și lucrător, luminându-ne, descoperindu-ne adevărata Sa voie, Biserica și ierarhia adevărată, lucrarea, sfințenia etc.

Veniți toate religiile, sectele, magiile, superstițiile, doctrinele și sistemele, legitimați-vă ca pe vremea lui Ilie, când Ahab și Izabela au dat libertatea religioasă

idolatriei baalului, astartei etc. Iată că focul divin Se pogoară în Cuvânt ceresc, în teofanie, înflăcărându-ne de iubire, dovedind justețea și legitimitatea autentică, originară, veridică, a Ortodoxiei creștine. Nu există

mistică adevărată decât în Ortodoxie, prin Cuvânt ceresc și teofanii, după cum nu poate fi vreo logică fără

Logos divin. Noi auzim vorbele și logica Dumnezeului celui viu, de aceea putem spune ca Pavel: *„Noi avem mintea lui Hristos”* . Când eram în prigoană în catacombe, ori în temnița rece în sac și cenușă, mă rugam ca cei trei tineri din cuptorul babilonic din Deira, ca să facă Hristos minuni cu mine și să nu Se mai hulească numele Său între neamuri. Iar Hristos m-a scos din apă și din foc, cu mână tare și cu braț înalt, mi-a dat har să pot lucra în via Sa. E adevărat, marii mistici nu au scris niciodată

nimic, decât că viața lor este scrisă în ceruri și numele lor în cartea vieții. Nici nu e cu putință a cuprinde în câteva litere ale alfabetului mistica vreodată. Noi am încercat să aducem o contribuție experimentală, vie și concretă, actuală și personală, trecând peste smerenie și peste disciplina arcana, numai ca să lucrăm ceva

pozitiv și folositor sufletului pentru veșnicie și ca să

vă încredințați de metodologia și chiar de știința cea mai reală mistică. Da! Să știți că centrul teologiei este mistica, precum și știința cea mai clară, permanentă, veche, bună și eternă. Metoda științifică în acest caz e Iubirea, Care nu piere niciodată, niciodată nu cade și transcende timpul și spațiul, fiind valabilă nu numai în teandrie, ci chiar în perihoreza Preasfintei Treimi.

Obiectul și Subiectul este Dumnezeul infinit și veșnic, Care a vorbit cu Adam și azi ne grăiește pe limba noastră, prin chipul nostru, pe cât se poate, spre a fi înțeles. A ști despre Dumnezeu, e cea mai perfectă și bună și reală

știință care se ocupă cu cerurile și cu Creatorul, nu cu pământul sau cu creatura. Dacă toată teologia face din plin acest lucru, iată că Hristos ne grăiește mistic față

către Față, ni Se revelează cu putere și cu minuni. Aici, acum și mereu, experimentăm clar, concret, iar eu sunt martorul ocular, auditiv, duhovnicesc, al acestui fapt mistic. Si, în afară de știința voastră oficială, studiez din plin ca autodidact, de zeci de ani, fără întrerupere, toată

știința cea profană și am în același timp siguranța științei si epistemologiei divine, ca să pot fi portar între două

lumi, să pot emite judecăți axiologice și să valorific la justa competență orice știință.

Nu vă vorbește un om dintr-o clasă, castă, sistem, nici chiar idealist sau metafizician amorf, ci vă mărturisește cel ce cunoaște clar realitatea reală, Logosul logic, Știința ștințifică, Binele bun, Adevărul adevărat și Esteticul frumos, dacă se poate vorbi astfel.

Dar se poate, de vreme ce confundați răul și amarul cu

binele și dulcele și alergați după plăceri endemonice, fugind de dureri. Ce realitate găsiți în materia care se tot transformă la fiecare pas, în

idealismul visului inform morbid, panteist? Sunteți în minciună și în păcat.

Mistica sanctifică, aduce iubirea, lacrima, vedenia, realitatea divină, întru noi. Mistica este centrul teologiei și prințesa științelor, încât se poate exprima parafrazat:

„Omnes scientiae ad theologia ancillantur, ad mystika ancil antur” . Cine poate să enumere foloasele misticii?

Ea ne aduce veșnicia. Mistica ne dă pe Dumnezeul cel viu *„hic et nunc”* , fără laborator, fără nici o pregătire, chiar gol, în temniță sau pe Cruce, în iesle sau pe patul morții.

Eu L-am chemat pe Dumnezeu, în ziua necazului meu, a venit și m-a condus și mi-a șters lacrima, ridicândumă. Ce știință mai clară vreți, fără nici o academie sau învățătură, pe care și copiii din leagăn, ca Daniil și bătrânii Policarp, Antonie, Macarie, Efrem, Pavel cel prost etc, o experimentează? Voi învățați până albiți și tot netoți și neghiobi rămâneți. Studiați și zidiți aparaturi ca să știți vreun vierme sau vreun excrement microbian, microscopic. Și asta o numiți știință? Vai de stiința voastră, ca și de a Evei cu mărul otrăvit! Mistica e Pomul vieții, nu cel al cunoștinței binelui și al răului, și totuși cunoaște perfect Binele și numai Bine. Viața e mai exactă cunoaștere ca epistemologia, deci mistica e din viața reală trăită cu Hristos. Orice mistic a grăit din lucru și din adevăr și cuvintele au fost adeverite de viața trăită. Dumnezeu Se descoperă mereu și ne dă îndemn spre curățire, iluminare și unire divină, ca să putem să

ne mântuim.

Autobiografie duhovnicească

Logosul vorbește! O, cât de dulce e Cuvântul Său!

Toate Cuvintele cerești sunt mărgăritare, diamante, perle și pietre scumpe, pentru noi, creștinii. Pe sfinți nu i-ați crezut voi, teologii, dar azi Hristos Însuși ni Se revelează mistic, tainic, divin, iar puterea Sa este înfricoșătoare și sublimă. De ce Îi negați chiar teofania?

Ați dat însă de piatra de poticnire din Sionul nou. V-ați îndoit de vedeniile sfinților și, dacă v-au spus, că au văzut și auzit pe Dumnezeu, i-ați redus la tăcere. Ați făcut pe toți văzătorii și purtătorii de Hristos că ar fi înșelați, dar ce aveți de zis despre Însuși Dumnezeu? Vai vouă!

Iată suprema și ultima încercare pe care v-o întinde Dumnezeu, iar noi zăcem nedumeriți, în temnițe și catacombe, uitându-ne la apostazia voastră. Continuați hula și prigoana contra lui Hristos. Nu puteți suferi nici termenul de mistică, nici noțiunea, nici cuvântul, deși mistica înseamnă a tăcea tot trupul muritor și a înceta tot cugertul pământesc, iar pe noi ne-ați redus la tăcere.

Cuvântul nu poate fi legat, iar în ceruri, deși s-a făcut tăcere o jumătate de ceas (Apoc. 8, 1), totuși azi Hristos grăiește viu și lucrător cu putere. Iată că mistica a ieșit din pustia pe care voi vreți să o înfloriți și să o irigați. E

în mijlocul vostru, de la o margine a pământului până

la cealaltă, chiar în cosmos, în regnul mineral, în faună, floră și în om. Hristos grăiește prin pietrele din care face fiii lui Avraam, prin lemnul icoanei care plânge și izvorăște mir, prin animale, darămite prin omul care este chipul și asemănarea Lui. Dar n-a grăit Dumnezeu din nor, din lumină și din vânt? N-a grăit și n-a plâns din icoane? N-a vorbit prin gura asinei lui Valaam, prin

leul lui Gherasim, prin calul lui Haralambie și prin cerbul lui Eustațius Plachida? Nu ne grăiește azi direct, prin semenii noștri și prin vase alese, Logos divin, viu și lucrător? Nu a apărut pe ferestrele voastre și în aer și pe cer? Nu arată Dumnezeu minuni, în mijlocul vostru, ca pe

vremea lui Faraon? Iată mistica la tot pasul, din firul de iarbă până la stea. Până și greierul și cerbul cântă

în limba lor preasfântul nume al lui Dumnezeu. Doar nu veți ucide toți greierii și cerbii, pentru că au Cuvânt ceresc, teofanie sau rugă.

Dar ce ziceți de ferăstrăul automat, sau simplu, care strigă de zor, chiar și în sărbători, când lucrați: *„Iisus, Iisus, Iisus”* ? Doar nu vă veți apuca să ardeti toate țesăturile, să desființați industria, tehnica, matematica, geometria, astronomia, anatomia oaselor și a inimii, punctele cardinale, paralelele și punctul, abcisele, meridianele globului. Toate sunt sub forma Sfintei Cruci, deci sunt mistice. Doar nu vă veți tăia mâinile și o să vă scoateți ochii, inima, sistemul pelvian și centura scapulară, că

toate sunt în forma Sfintei Cruci de viață dătătoare.

Dacă voi utilizați mijloacele voastre utilitariste, apoi ce mai luptați atâta împotriva lui Hristos? Meditați și voi, e vreun loc sau timp unde să nu fie Dumnezeu?

Ce să mai zicem de voi, care mai mistici, mai fanatici morbizi și înrăiți, sunteți! De-am avea noi râvnă pentru Dumnezeu, cât aveți voi pentru satan, de mult am fi sfinți. O, de am fi răniți de iubirea rănilor dumnezeiești!

O, de am înțelege rațiunile tuturor din lucruri! Că

fiecare floare e un gând de Iubire întrupat și fiecare nor dinspre răsărit parcă ne aduce pe Hristos, înălțat pe

nor la ceruri. Pe aripile vântului Se poartă Dumnezeu și focul rugilor de pe culmi ne dă prezența vedeniei de pe Sinai. Fiecare picătură de ploaie, rouă, apă, parcă

este lacrima Domnului sau apa izbucnită din coastă, de pe Sfânta Cruce, la calvar. Si pâinea este Hristos, Care ne dă Pâinea cea vie, El Însuși fiind Euharistie.

În pomii plini de roade, Îl vedem pe Hristos, Care ne dă roade din Pomul Vieții; și privim păsările cerului și florile câmpului după porunca Sa, în care vedem Raiul pogorât între noi. Printre lanurile de grâu, Îl vedem din nou cu Sfinții Apostoli, obosit și flămând, tolerând și binecuvântând, azi ca și ieri, pe cei ce se împărtășesc din grâul sfințit, frecând spicele. Pe mări și pe lacuri, Îl vedem plutind peste valuri, iar în corabia Sfintei Biserici Ortodoxe este Hristos poruncind apei, furtunii și valurilor, să se domolească.

Sub prisma aceasta, din zenitul divin, ni se pare zadarnică lumea aceasta și toata zdroaba voastră deșartă.

Meditând la Hristos și contemplând divinitatea, parcă

suntem tot timpul în extaz *(εξ ήστημη)* și în răpire duhovnicească spre cele de sus. Și în ceruri ni se pare a sta, împărtășindu-ne și liturghisind mereu cu dor nespus. Iată cer nou și pământ nou, mistic, pentru că

toate cele vechi au trecut. Astăzi, Dumnezeu toarnă

Duh Sfânt peste toți sfinții și martirii sfârșitului, de aceea nu vom mai studia pe marii sfinți patristici, ci pe Sfântul Sfinților, pe Misticul Misticilor, Dumnezeu, Care grăiește prin noi și ne duce la sfințenia finală. El este Adevărul, Binele, Frumosul, Păstorul Cel bun, Mirele, Fratele, Prietenul, Jertfa și Jertfitorul, Odihna

și Veșnicia, Infinitul și Dumnezeul Pantocrator etern.

Până și ruga ne-o face tot Sfântul Duh, Care Se roagă în locul nostru cu suspinuri negrăite, întrucât noi nu știm să ne rugăm sau ce să cerem. Dar voi Îl căutați și azi în grădină, în sinagogă, în Templu, în

pustie; vreți să puneți mâna pe El, să Îl biciuiți, să Îl legați, să-I bateți cuie și piroane, să Îl însulițați iarăși. Vai vouă! Mistica constă în a comunica și a te împărtăși cu Dumnezeu, sfințindu-te și îndumnezeindu-te, de aceea noi Îl căutăm cu dor și ardem și însetăm de nostalgia eshatologiei, cântând în inimile noastre Domnului pururea și plângând pe altarele prigonite, în anii grei ai durerilor amare. Iată de ce Îl purtăm la sânul nostru mereu, Îl propovăduim și Îl apărăm, culcându-ne și sculându-ne cu El pururea în cuget. El este bucuria, respirația, hrana, băutura, acoperământul, îmbrăcămintea, viața și calea noastră.

Materialismul precar nu poate satisface sufletul, ci nouă dați-ni-L înapoi pe Hristos. Ne judecați voi, măgarilor, că nu știm să cântăm noi, privighetorile?

Și vă smintiți voi, viermilor, că noi, fluturii, zburăm?

Dar tot viermi suntem și noi, însă nu mai roadem în răni și în cadavre puroiate, ci ne odihnim, pe flori, sorbind nectarul euharistic și ambrozia din corolă.

Spuneti deci voi, care sunteți astăzi atât de căzuți? Nu vă este dor de Dumnezeul Cel tare? Plânge Hristos, deasupra noastră, curățind aerul cel spurcat de voi. O, pământule, pământule, nu îți este dor de ceruri? O, creatură nemernică, nu îți este dor de Cel ce te-a creat?

Nouă ni se frânge inima de dorul Odorului Hristos adorat, Îl culegem din toate cuvintele, Îi adulmecăm

Autobiografie duhovnicească

parfumul în cosmos, ne târâm prin lanțuri și prin temnițe. Și prigoniți, în catacombe, așteptăm mântuirea Dumnezeului celui viu. Îl culegem dintre flori și dintre spini, dintre nori și astre, din cer nou și pământ nou, din potire și din șapte Sfinte Taine, și cu toate acestea ne rugăm: *„Dă-ne, Doamne, să ne împărtășim cu Tine, mai adevărat, în ziua cea neînserată a împărăției Tale!”* . În ceruri, în eshatologie, este adevărata trăire și realitate, pe când aici este umbră și vis nemernic trecător, deșert.

Hristos ne conduce și, dacă Îl pierdem o clipă, ajungem să plângem ca orfanii după mamă, de aceea El ne-a promis de veacuri că nu ne va lăsa orfani. Cum puteți voi răbda să nu vă împărtășiți cu anii, când Hristos vă strigă zilnic pe toți, în timp ce tot cerul arată, cu mâinile, elementele euharistice și potirul? De ce le-ar arăta, dacă nu pentru a le vedea toți și a se împărtăși?

Cât de precisă și științifică și exactă este Euharistia în cadrul prezentului istoric, la liturghia zilnică! O, cât de zăbavnici și nepricepuți cu inima și ce mici suntem!

Ai milă, Doamne, de noi și nu ne lăsa orfani! De aceea liturghisim zilnic, dezlegăm și împărtășim, predicăm cu timp și fără timp, pentru unirea cu Hristos în trupul Său mistic.

„Vorbește Doamne, că robul Tău ascultă!”